

1

เสียงอีกทีที่ดังลอดหูฟังสมอลทอล์กทำให้ ขวัญชีวี วัชร-
ประสิทธิ์ ถึงกับนิ้วหน้า หญิงสาวละมือจากพวงมาลัยรถเบนซ์สปอร์ต
คู่เบ้สองประตูสีดำ มาปรับลดเสียงเครื่องมือช่วยสื่อสารเพื่อให้การ
สนทนากับคนปลายสายเป็นไปอย่างสุนทรีย์

“ขวัญจำ ถึงไหนแล้วพะคะ” เสียงของ วรณรดา ลีมวรักษ์
เจ้าของงานวันเกิดที่ขวัญชีวีต้องไปร่วมงานให้ได้ ดังแข่งกับเสียงเพลง
พร้อมเครื่องดนตรีแบบเล่นสด ขวัญชีวีต้องรีบตะโกนตอบกลับไปว่า

“ใกล้ถึงแล้วเจ้าคะเจ้าหญิง...ไปแน่นอน ไม่ต้องเป็นกังวลหรอก
...เออๆ เจอกันแน่ๆ”

ตัดสัญญาณจากวรณรดาแล้วขวัญชีวีก็ถอนหายใจเบาๆ ก่อนจะ
เหลือบดูเวลาที่คอนโซลหน้ารถ

อีกสิบนาทีที่จะเที่ยงคืน เชน่าจะไปถึงปั๊มหูกลางเมืองที่วรณ-
รดาจัดปาร์ตี้วันเกิดราวๆ เที่ยงคืนยี่สิบนาที เธอจะมีเวลาให้วรณรดา
สักครึ่งชั่วโมง แล้วประมาณหนึ่งนาฬิกาเธอจะต้องรีบกลับบ้าน ไม่เช่น
นั้นพรุ่งนี้เช้ายามตื่นไปทำงานมันจะกลายเป็นช่วงเวลาทุกข์ทรมานอีก
แน่ๆ

ขวัญชีวีถอนหายใจเบาๆ แล้วสูดลมหายใจเข้าปอดอย่างแรง ก่อนจะเลื่อนนิ้วโป้งข้างซ้ายกดปุ่มเร่งเสียงเพลงประกอบละครเรื่องที่กำลังถ่ายทำอยู่และออกอากาศไปแล้วสองตอน

ขอบน้ำขวางหน้า ขอบฟ้าขวางกั้น บุปผเพียงสวรรค์ประสม ให้ได้พบสบรักกันได้ ห่างกันแค่นี้ เขาสูงบังกันไว้ รักยังได้บูชา ความรักศักดิ์ศรี รักไม่มีพรมแดน รักไม่มีศาสนา แม้ใครบุญญา ได้ครองกันมา พรหมลิขิตพาชื่นใจ

เพลง “บุปผเพลิงนิवास” ของครูสุรัฐ พุกกะเวส ที่เปลี่ยนทำนองใหม่ และขับร้องด้วยตัวเธอเอง เพื่อใช้ประกอบละครเรื่อง ลานลูกไม้

ขวัญชีวีร้องคลอเบาๆ ด้วยหัวใจชุ่มฉ่ำเพราะละครสองตอนที่ออนแอร์ไปแล้วมีแว่วว่าเธอจะกลับมาครองใจคนอีกครั้ง ดังนั้นสองตอนสุดท้ายที่ยังต้องถ่ายทำก่อนละครปิดกล้อง เธอจะต้องทุ่มเทให้งานชิ้นนี้อย่างเต็มที่ เพราะลึกๆ นั้นขวัญชีวีก็คาดหวังว่าบทบาทที่ได้รับในละครดรามานี้เธอน่าจะจะได้เข้าชิงรางวัลดารานำฝ่ายหญิงซึ่งงานมอบรางวัลจะจัดขึ้นในต้นปีหน้าอย่างแน่นอน

แต่เวลาที่ต้องเจียดให้วรรณดาในครั้งนี้ก็นับว่าสำคัญ เพราะวรรณดาเป็นลูกสาวคนเล็กของเจ้าของบริษัทตัวแทนจำหน่ายสินค้าหลากหลายชนิด ตั้งแต่ช่วงการบันเทิงจากเวทีเฟ้นหาดาวดวงใหม่ของสถานีโทรทัศน์เอบีทีวีเมื่อเธอเรียนมหาวิทยาลัยชั้นปีที่สอง วรรณดาซึ่งเป็นเพื่อนสนิทช่วยให้เธอมีงานเป็นพิธีเซนต์เตอร์โฆษณาสินค้ามากมาย

เธอยืนหยัดด้วยบทนางเอกมาเกือบสิบปีทั้งที่มีคลื่นลูกใหม่ซัดเข้าใส่อยู่ตลอดเวลา ก็เพราะวรรณดาช่วยเหลือทางอ้อม วรรณดามีบุญคุณกับเธอ แม้ว่าเจ้าตัวจะไม่เคยเอ่ยปากตรงๆ แต่ขวัญชีวีก็ตระหนักดีว่าจะลบเพื่อนที่ชื่อวรรณดาออกจากความทรงจำเหมือน

เพื่อนคนอื่นๆ นอกวงการบันเทิงไม่ได้

วันเกิดปีนี้ก็เหมือนทุกๆ ปีที่วรรณดาจัดงาน หญิงสาวที่มีชีวิต วุ่นวายอยู่กับสังคมไฮโซตามฐานะทางบ้านนั้นไม่ต้องการของขวัญวันเกิด จากเพื่อนที่ร่วมดื่มกิน วรรณดาต้องการเพียงอยากพบเพื่อนๆ ที่ เรียบจบแล้วต่างแยกย้ายกันไปทำงานเท่านั้น

นอกจากนั้น งานฉลองครบรอบอายุ 27 ปีในปีนี้ วรรณดา อยากทำหน้าที่แม่สื่อให้เธอ ทั้งที่รู้อยู่แก่ใจเหมือนคนทั่วประเทศว่าเธอ กำลังคบหาอยู่กับ ‘พีปุม’ ปวุฒิ วัฒนธริยะ พระเอกละครที่อยู่ในสังกัด เดียวกัน

หลังจากถอยรถเข้าจอดแล้วขวัญชีวิตก็โทรศัพท์กลับไปหายายซึ่ง

โทร. มาหาระหว่างที่หญิงสาวกำลังวนรถหาที่จอด

“อยู่ที่ไหนล่ะลูก จะกลับถึงบ้านกี่โมงก็ยามกัน” น้ำเสียงอารีของ ยายทำให้ขวัญชีวิตระบายลมหายใจเบาๆ ก่อนจะตอบคำถาม

“คืนนี้ขวัญจะถึงบ้านราวๆ ตีหนึ่ง คุณยายไม่ต้องรอขวัญนะคะ”

“ทำอะไรอยู่รี ถ่ายละครหรือไงลูก”

“เอ่อ...เปล่าหรอกคะ ขวัญมางานวันเกิดวรรณดาคะ”

วรรณดาเป็นเพื่อนตั้งแต่สมัยเรียนมัธยม กระทั่งเอนทรานซ์ เข้าเรียนต่อในมหาวิทยาลัยของรัฐคณะเดียวกัน ช่วงนั้นวรรณดาไปที่ บ้านของเธอบ่อยๆ ทำให้ยายรู้จักเพื่อนเธอเป็นอย่างดี และถ้าอ้างถึง วรรณดาแล้ว ขวัญชีวิตก็เชื่อว่ายายจะคลายความเป็นห่วงเธอได้

ขณะที่คุยกับยายนั้น ขวัญชีวิตก็มองผ่านกระจกหน้ารถไปเห็น วิศรุต ลิ้มวรรักษ์ ญาติผู้พี่ของวรรณดาเดินเคียงคู่ชายหนุ่มรูปร่างสูง สง่าคนหนึ่งเข้าไปในผับ ขวัญชีวิตนึกวนหน้าครุ่นคิดว่า นอกจากวิศรุตที่เธอ ไม่รู้สึกลอยอกพบหน้าแล้ว คืนนี้เธอจะต้องปั่นหน้ายิ้มให้ใครอีกบ้าง

“อย่าให้ตึกหน้าคุณลูก พรุ่งนี้มีถ่ายละครอีกไม่ใช่เหรอ”

“ค่ะ...คุณยายไม่ต้องรอขวัญนะค่ะ นอนได้เลยค่ะ...ฝันดีนะค่ะ”

“เดี๋ยว...พรุ่งนี้ยายจะทำข้าวต้มกึ่งไว้ให้ค่ะ ต้องกินก่อนออกไป
กองถ่ายด้วย”

“ค่ะ ขอบคุณค่ะ ขวัญรักคุณยายนะค่ะ”

“ยายก็รักหนู ดูแลตัวเองด้วยนะ”

วางสายจากยายแล้วขวัญชีวิตก็เปิดไฟในรถมองไปหน้ากับทรงผม
ตัวเองในกระจก แม่เข้าไปในผ้าแล้วจะไม่ได้ดูหน้ากล้อง หน้าไฟ แต่
เธอจะต้องดงามและเข้าใจบทบาทของตัวเองอยู่เสมอ

ขวัญชีวิตสวมชุดแซ็กแขนยาวคอสีส้มม่วงซึ่งเป็นสีที่เจ้าหล่อน
โปรดปรานเพราะเกิดวันเสาร์ ส่วนทรงผมนั้นยังเป็นทรงที่คนส่วนใหญ่
คุ้นตา นั่นคือแสกกลางตัดหยิกเป็นลอนใหญ่เพียงปลายผมแล้วปล่อย
สยายเคลือบ

หลายคนบอกว่าใบหน้าของขวัญชีวิตมีความโดดเด่นด้วยดวงตา
กลมโตที่มีขนตาอันดำเป็นธรรมชาติเหมือนดวงตาของสาวแขกใต้คิ้ว
หนาดกดำ แต่ก็ขัดกับจมูกเล็กเป็นสันเหนือริมฝีปากบางแบบสาวจีน
และเมื่อยิ้มอวดฟันเรียงเสมอกันแก้มข้างซ้ายก็มีลักยิ้ม

แต่ข้อเสียของใบหน้าที่ทำให้ขวัญชีวิตต้องปล่อยผมดำเส้นใหญ่
สยายอยู่บ่อยๆ ก็คือโหนกแก้มสูงกับกรามซึ่งเกือบจะทำให้เป็นคนที่มี
ใบหน้าเป็นรูปสี่เหลี่ยม แต่เมื่อพิศดูทั้งดวงหน้าแล้ว ใบหน้าแบบขวัญชีวิต
นับว่าสามารถตรึงใจคนที่ได้พบเห็น แต่งหน้าออกมาแล้วดูสะอาดตา
โดยเฉพาะยามถ่ายแบบขึ้นปกนิตยสารหรือเดินแบบบนแคตวอล์ก
ขวัญชีวิตโดดเด่นกว่าเพื่อนดาราด้วยกันเป็นอย่างมาก

ขวัญชีวิตยิ้มนิดๆ เอียงคอให้บริการที่เปิดประตูให้ ชายสองคนที่

มีหน้าที่เปิดประตูยิ้มตอบด้วยแววตาชื่นชม หญิงสาวที่สูงถึง 172 เซนติเมตร และสวมรองเท้าส้นสูงถึงสองนิ้ว ทำให้รูปร่างดูสะอึดสะอ่อง ชวนมอง เดินเข้าประตูไปแล้ว

หนึ่งในสองหนุ่มพูดขึ้นมาว่า “ตัวจริงสวยกว่าในโทรทัศน์อีกเนอะ...แถมดูไม่หยิ่งยโสเหมือนดารารายบางคนเสียด้วย”

คำพูดเหล่านี้เป็นสิ่งที่ขวัญชีวิตบารณาวาจะได้อินลับหลัง ดังนั้นหญิงสาวจึงไม่มีข่าวในเชิงลบหรือข่าวฉาวเหมือนเพื่อนดารารายบางคน

“สุขสันต์วันเกิดนะองค์หญิงของขวัญ ขอให้เป็นที่เพื่อนที่แสนดีของขวัญและเพื่อนๆ ไปตราบนานเท่านาน ขอให้ได้เจอเจ้าชายในฝันเร็วๆ ด้วยนะ” ขณะสวมกอดเจ้าของงานวันเกิด ขวัญชีวิตก็พูดกรอกหูวรรณรดาไปด้วย พูดจบเธอก็จูบแก้มวรรณรดาเบาๆ

เพื่อนๆ ที่มาร่วมงานวันเกิดวรรณรดาในครั้งนี้อย่างมองมายังเจ้าภาพกับแขกรับเชิญคนดังแทบจะเป็นตาเดียว

“ขอบคุณจ้า” วรรณรดาสูงประมาณ 163 เซนติเมตร แต่ได้รองเท้าส้นสูงกับชุดเดรสไหลเฉียงสีชมพูและผมที่ตัดจนหยิกแล้วเกล้าขึ้นเป็นพุ่มสูงอย่างคนที่แต่งตัวเป็นทำให้ดูสูงโล่เดียวกับขวัญชีวิต

พอสองสาวทักทายและอวยพรวันเกิดให้กันแล้ว ขวัญชีวิตก็มองไปรอบๆ โตะตัวยาว หญิงสาวไปรยยิ้มให้เพื่อนอีกครั้ง กระทั่งสายตาสายหยุดอยู่ที่ผู้ชายสองคนซึ่งยืนอยู่ตรงกันข้าม...และคนทั้งคู่ก็มองเธอเช่นกัน

“สวัสดิ์ค่ะพี่รุต” ขวัญชีวิตยกมือไหว้และค้อมหัวเพียงเล็กน้อยให้วิศรุต

เขายกมือรับไหว้พลางยิ้มทักทายตอบ แต่ด้วยเสียงเพลงยังคงดังอึกทักทำให้เรื่องที่จะสนทนากันนั้นเป็นไปอย่างยากเย็น

“สบายดีนะ”

“สบายดีค่ะพี่”

“งานยังเยอะเหมือนเดิม”

“เรื่อยๆ ค่ะ” เรื่อยๆ ของขวัญชีวิตคือมีละครปีละสามเรื่อง เป็นพีรชนเตอร์ลินค้ำบัง แม่ไม่มากเท่าคลื่นลูกใหม่ แต่ชื่อของเธอยังขายได้ สถานีโทรทัศน์ยังสนับสนุน กระแสมวลชนยังไม่ตก...นอกจากนั้นยังมีงานโชว์ตัวที่แม่ไม่เยอะเท่าเดิม แต่หลังจากละครออนแอร์ไปแล้วงานกับเงินจะต้องวิ่งกลับมาหาเธออีกครั้งแน่ๆ

แม้จะหมดงานในวงการบันเทิงจริงๆ ก็เชื่อว่าคนอย่างขวัญชีวิตจะสิ้นไร้ไม้ตอก ช่วงที่เรียกว่า ‘น้ำขึ้น’ นั้น ขวัญชีวิตเก็บเงินได้ไม่น้อยหญิงสาวลงทุนทางด้านอสังหาริมทรัพย์ในรูปแบบคอนโดมิเนียมหรูเกือบสิบห้อง ตั้งอยู่ติดถนนสายที่มีรถไฟฟ้าผ่าน ตอนนั้นก็เก็บค่าเช่ามีรายได้อย่างสบายๆ

นอกจากนั้นขวัญชีวิตยังชอบสะสมทองคำมากกว่าเพชรพลอยหรือเครื่องประดับราคาแพง และปัจจุบันนี้ทองคำก็ราคาขึ้นพรวดพราดทำกำไรให้อย่างมีความสุข แต่เรื่องหนึ่งที่ไม่ยอมทำ นั่นคือร่วมหุ้นทำกิจการใดๆ กับเพื่อนดาราด้วยกัน เพราะหญิงสาวโตมากับครอบครัวข้าราชการ เรื่องบริหารจัดการหรือลงทุนลงแรงจึงไม่ใช่เรื่องถนัด

ผิดกับปวีณา รายนั้นแม่จะมาจากครอบครัวข้าราชการ พื้นฐานชีวิตเป็นคนต่างจังหวัด แต่ด้วยรู้ว่าอาชีพที่ทำอยู่นี้ไม่จริงยั่งยืน เขาจึงชวนขายทำกิจการค้าขาย และล่าสุดก็ร่วมหุ้นกับเพื่อนดาราชายที่เหมาะสมบทรพระรองมาโดยตลอด และมาจากจังหวัดเดียวกัน เปิดร้านอาหารโดยใช้ชื่อเขาเป็นชื่อร้าน

‘ครัวปวีณา’ ตั้งอยู่ในซอยหนึ่งย่านรามอินทรา เปิดตั้งแต่สี่โมงเช้าจนถึงสี่ทุ่ม ใช้เงินลงทุนไปไม่น้อย และเพราะอยากให้ครัวปวีณาเป็นที่กล่าวถึง เมื่อว่างเว้นจากงานในวงการบันเทิง ขวัญชีวิตก็จะไปนั่งเป็นนางแก้วช่วยเรียกแขกเข้าร้านพอให้นักข่าวรู้เห็นแล้วเอาไปเขียนแซว

เล่นๆ ทั้งที่ขวัญชีวีรู้อยู่เต็มอกว่าครวัณนั้นอย่างไรก็ไม่ใช่อิจการของตนในอนาคตอย่างแน่นอน

“นี่ มีสเตอร์มาร์คเพื่อนพี่”

พอวิศรุตแนะนำหนุ่มหน้าต๋ี่ที่ดูคล้ายคนไทยแต่รูปร่างใหญ่โตกว่า โดยแนะนำเป็นภาษาอังกฤษ ขวัญชีวิกก็ถึงกับนินหน้าด้วยความแปลกใจ พอสบตาที่แพรวพราวของเขาในความมืดสลัวของฮอลล์ซึ่งมีเสียงดังลั่นแล้ว ขวัญชีวิกก็เอ่ยอย่างมีมารยาทว่า “สวัสดีค่ะ”

“สวัสดีครับ” สำเนียงของเขาแปร่งหู

ขวัญชีวียิ้ม เขายิ้มตอบโดยให้ดวงตาเปิดเผยความอยากเป็นมิตร แต่ขวัญชีวีเจอประเภทพอให้ออกาสแล้วหวังจะทำคะแนนชนะใจมาเยอะ หญิงสาวจึงเบือนหน้าหนี...เลิกคิดที่จะสนใจซักถามว่าเขาเป็นใครมาจากไหน ซึ่งอาการที่ขวัญชีวีแสดงออกเมื่อมีผู้ชายที่หวังเข้ามาหาบั้นนั้น จะเรียกว่า สวย เร็ด เซ็ด หยิ่ง ก็ได้

หญิงสาวเสมมองเพื่อนๆ เสีย เพราะงานนั้นนอกจากผู้ชายสองคนก็เธอรู้จักเป็นอย่างดีคนหนึ่ง พวกเพื่อนๆ ที่มาร่วมงานของวรรณรดาก็ใช้คนแปลกหน้าเสียที่ไหน

ขวัญชีวียิ้มแยมเอ่ยคำทักทายถามไถ่สารทุกข์สุกดิบเพื่อนคนอื่นๆ ตัดบทการสนทนากับสองหนุ่มเพียงเท่านั้น โดยไม่สนใจว่าวิศรุตจะแนะนำชื่อของเธอให้เพื่อนได้รู้จักหรือเปล่า พอเพื่อนๆ เห็นว่าน่าจะได้ถึงเวลาของตนเองกับเพื่อนที่เป็นดาราดังแล้ว การถ่ายรูปเพื่อเอาไปยัดไปอวดในโลกโซเชียลจึงเกิดขึ้น

กระทั่งเวลาผ่านไป...ขวัญชีวิกก็เอ่ยปากขอตัวกลับบ้านก่อนเวลาที่ผับจะปิด ข้ออ้างคือพรุ่งนี้ต้องตื่นไปเข้าฉากแต่เช้า

“งั้นก็เป่าเทียนเลยแล้วกัน” พอเจ้าภาพสรุปอย่างต้องการเอาใจแขกคนสำคัญ เด็กก้อนใหญ่ที่ให้บริการจัดเตรียมไว้มักถูกนำมาวางบนโต๊ะ

ไฟทั้งฮอลล์ราแสงลง และวิศรุตก็ใช้ไฟแช็กไล่จุดเทียนที่ปักอยู่บนเค้กทีละเล่ม ดนตรีเพลง “แฮปปี้เบิร์ทเดย์” ดังขึ้นพร้อมกับวีเจ (Visual Jockey) เอ่ยปากชวนแขกในผับร่วมร้องเพลงอวยพรวันเกิดให้แก่บรรณรดา

“ให้พี่ขับรถตามไปส่งที่บ้านไหม” เมื่อผลึกประตู่ชั้นสุดท้ายออกมาแล้ววิศรุตก็ขอเดินตามมาส่งขวัญชีวิตวีชีวีจนคุย

“ไม่ต้องหรอกค่ะพี่รุต ขวัญขับรถกลับบ้านเองได้”

“แต่ว่าตอนนี้มันดีแล้ว”

“กรุงเทพฯ ไม่เคยหลับไหลค่ะ พี่ก็รู้ บ้านขวัญก็ไม่ได้อยู่ชานเมืองเสียเมื่อไหร่”

“แต่พี่เป็นห่วง”

“ขอบคุณค่ะ ส่งขวัญแค่นี้แหละ” ขวัญชีวิตไม่ยอมให้เขาเดินไปส่งถึงรถ เพราะถ้าเดินคู่กับเขานานๆ ดีไม่ดีอาจจะมีข่าวว่าเธอคงเข้ามาเที่ยวแทนปทุมอีก เธอไม่อยากเรียกกระแสความสนใจด้วยข่าวแบบนี้

“งั้นขอพี่ไปส่งขวัญที่รถแล้วกันครับ” วิศรุตดีใจไม่เลิก

ขวัญชีวิตต้องรีบสาวเท้าเร็วๆ เพื่อให้เขาเห็นว่าเธอรีบร้อนอยากกลับบ้าน ไม่อยากอ้อยอิ่งคุยกับเขาอย่างที่เขากำลังต้องการ

เมื่อเข้าไปนั่งในรถเรียบร้อย ขวัญชีวิตก็ยิ้มหวานแล้วบอกวิศรุตว่า

“ญาติไหนดีค่ะ”

วิศรุตก็ยิ้มรับรอยยิ้มที่เขาหมดสิทธิ์เป็นเจ้าของ มองตามท้ายรถของขวัญชีวิตไปแล้วถอนหายใจเบาๆ

เมื่อเข้าไปนั่งในรถของวิศรุตที่เต็มไปด้วยพวงประมาณแล้ว หลินฮันหมิงหรือมาร์คก็ชวนเพื่อนคุยเรื่องที่ยอยากพูดตั้งแต่อยู่ต่อหน้าสาวๆ

“คนนี่หรือที่ยุบบอกว่าชอบมาก”

“อืม...สวยไหม”

“เป็นดาราตัง ไม่สวยได้ไง...แต่ว่าดูหยิ่งๆ ยังไงไม่รู้ละ”

“เธอมีแฟนแล้ว”

“อ้าว...เธอ มีแฟนแล้ว” หลินฮันหมิงติดตัวขึ้นจากเบาะแล้ว ทำท่าตกใจเมื่อรู้ว่าเพื่อนที่รู้จักกันตอนเรียนปริญญาโทที่อเมริกาไปสนใจคนมีเจ้าของแล้ว แต่ได้เห็นใบหน้าชวนมองเขาก็ไม่แปลกใจเลยว่าทำไมเพื่อนถึงคิดอย่างนั้นกับเจ้าหล่อน

ตอนเห็นดวงตาคู่สวย เขายังรู้สึกวูบวาบขึ้นมา และเฝ้าทำทางหยิ่งๆ ทำเป็นไม่สนใจเขา ทำให้เขานึกอยากเอาชนะอยู่เหมือนกัน แต่ถ้ามีแฟนแล้ว และเพื่อนเขาก็ชอบด้วยแบบนี้ ดูเหมือนจะปิดประตูเขาไปเสียทุกทาง

“แบบนี้ยูก็...”

“ตื้อเท่าันที่ครองโลก แต่มันใช้ไม่ได้กับน้องขวัญละ” วิศรุตว่า พลางออกรถเพื่อไปส่งเพื่อนที่โรงแรม

“ทั้งที่ยูก็รวยล้นฟ้า ทำไมเธอถึงไม่ชอบยู หรือแฟนเธอรวยกว่ายูอีก” หลินฮันหมิงพอรู้ว่าทำไมเพื่อนเขาถึงไม่ผ่านสำหรับเจ้าหล่อน และวิศรุตเองก็รู้ตัวดีว่าเขาเป็นเช่นไร

“ไอมันไม่หล่อ ตัวไม่สูงส่งอย่างแฟนเธอมันัง แล้วอีกอย่างแฟนเธอเป็นดาราด้วยกัน”

“ไอ...แล้วยูจะยังไปชอบเธออยู่อีกทำไม เสียเวลาชะมัด”

“ใจมันชอบไปแล้วนี่หว่า เห็นแล้วก็นึกชอบ ถูกชะตา ชอบมาก ทำยังไงได้...แล้วยูเห็นเธอแล้วไม่นึกชอบบ้างเธอ”

“ชอบสิ เธอสวยมาก...แต่ไอไม่ชอบคนหยิ่ง”

หลินฮันหมิงชอบคนสวย แต่เขาไม่ชอบคนหยิ่ง เมื่อคิดดูแล้ว

ความหึงหวงความไว้ตัวของขวัญชีวิตมันก็มีเหตุผล นั่นเป็นเพราะเธอมีแฟนแล้ว แสดงว่าเธอไม่ใช่คนเจ้าชู้ นอกจากนั้นเธอยังไม่ใช่คนที่คบใครสักคน เพราะผลประโยชน์ เป็นสิ่งที่ทำให้เขาสนใจเธอขึ้นมา

“ขวัญไม่ใช่คนหึงหรือก เพียงแต่ระวังตัว...แล้วเธอก็คงไม่อยากจะให้ความหวังไต่ด้วย”

“แสดงว่าเธอเป็นคนดีมาก”

“เป็นคนดี เรียบร้อย ตั้งแต่เข้าวงการมาไม่เคยมีข่าวฉาว ทำตัวน่ารัก ไม่เที่ยวเตร่ ไม่ดื่ม และไม่หวังรวยทางลัด”

“อืม...ดีจริงๆ”

“อยากจะลองจีบไหมล่ะ”

หลินอันหมิงสะดุ้ง ไม่คิดว่าเพื่อนจะโยนเรื่องมาให้แบบนี้

“อยากลองไหม” วิศรุตถามซ้ำ

“ทำไมถึงอยากให้ออจีบเธอ ยูเมมาแล้วเน้อๆ”

“ยูมันหล่อ เมื่อจะใช้สเปกเธอบ้าง”

“ก็เธอมีแฟนอยู่แล้ว ยูควรจะห้ามเอาไว้ว่าอย่าไปตกหลุมรักเธออีกคน เพราะมันจะมีแต่เจ็บกับเจ็บ เหมือนยู”

“ไออิจฉาไอ้หมอนั้นมันจิงเลยอะ ทำไมมันถึงได้โชคดีอย่างนั้น”

“ในประเทศไทยมีผู้หญิงสวยๆ เยอะแยะ”

“สวยแล้วต้องเหมาะสม คู่ควรกับไต่ด้วย”

“คักดินา...”

“เพราะไอ้ใช้นามสกุลลิ้มวรราช์ไง”

“ทำไมอยากหรือก เพียงยูเปิดใจหน่อยเท่านั้น เพื่อนน้องสาวยูหลายคนก็ดูสนใจยูอยู่นะ”

“แล้วแต่ละคนสิ้วขวัญชีวิตได้ไหมล่ะ...ก็ไม่ได้”

“ซักจะวรวนแล้ว จำทางกลับโรงแรมไต่ถูกหรือเปล่า”

“สบายมาก” ว่าแล้ววิศรุตก็เร่งความเร็วรถสปอร์ตทหรรุราคาสม
 ฐานะคนในตระกูลลิ้มวรวงษ์เมื่อเห็นว่าถนนโล่งเหมือนไม่เคยมีรถจอด
 ติดกันเป็นแพอย่างตอนกลางวัน และความเร็วนั้นทำให้คนโดยสารถูกลี
 เสียวไล้ขึ้นมา

“วิศรุต ว่าไป...ไอกี้ไม่รีบไปนอนหรอกนะ”

“หรือจะไปหาที่ระบายให้ตัวเบาๆ ก่อนนอน” วิศรุตหันมาถาม
 เพื่อนชวมาเลเซียเชื้อสายจีนด้วยแวตากรุ้มกริม หลินฮันหมิงส่าย
 หน้า

“ส่ายหน้านี่เอาหรือไม่เอา”

“ไม่เอาสิ...กลับบ้านพักผ่อนเถอะ พรุ่งนี้ไอมมีธุระ ยูก็ต้องทำงาน”

“ยูช่วยจีบเธอหน่อยได้ไหม”

“ยังไม่จบอีกเธอเนี่ย”

“ได้หรือเปล่า” วิศรุตถามคำถามนั้นแล้วต้องเหยียบเบรกเพราะ
 เห็นสัญญาณไฟแดงตรงหน้า

รถของเขาจอดต่อท้ายรถแท็กซี่ที่ต่อท้ายรถของญี่ปุ่นซึ่งถือว่า
 ครองถนนของประเทศนี้

“พันแยกนี้ก็จะเจอโรงแรมไอแล้วใช้ใหม่” หลินฮันหมิงพยายาม
 เปลี่ยนเรื่องคุย ด้วยมั่นใจว่าวิศรุตพูดไปเพราะความเมา แต่วิศรุตที่แค
 มีนๆ นั้น ยังไม่ยอมเปลี่ยนไปคุยเรื่องใหม่ที่หลินฮันหมิงเสนอ

“ไอยากจะรู้ว่า ถ้ายูจีบเธอ เธอจะใจแข็งเหมือนที่ไอจีบใหม่ นะ
 ...ช่วยไอหน่อยนะ”

“โอเค ไฟเขียวแล้ว ยูเหยียบคันเร่งเลย...พี่ว ซ้ำแยกไปแล้วก็
 เลี้ยวซ้าย เข้าโรงแรมส่งไอ แล้วพรุ่งนี้ค่อยโทร. มาคุยกันใหม่เมื่อ
 สร้างเมาแล้ว ยูโอเค”

เสียงอดประตุรัวทำให้แฉงน้อย สตรีวัยเจ็ดสิบปี เจ้าของ

คฤหาสน์กลางเมืองเงยหน้าจากหนังสือพิมพ์ และสตรีที่จัดดอกไม้ใส่แจกันสำหรับชั้นหิ้งพระก็หันหน้าหันหลังมองหาลูกมือชาวพม่า เพียงชั่วอึดใจ มะโน้ หรือชื่อเต็มๆ ว่า โฉโน้เหว่ ที่กวาดใบมะม่วงอยู่ข้างบ้านก็รีบวิ่งไปที่ประตุ

ตามธรรมเนียมของบ้านหลังนี้ หากมีใครมากดอดแบบนี้ จะเปิดประตุรับคนแปลกหน้าเข้ามาในบ้านทันทีไม่ได้ แต่ก่อนหน้านั้น มะโน้ได้รับแจ้งจากสนามซึ่งเป็นแม่บ้านใหญ่แล้วว่า อีกอึดใจแขกของแฉงน้อยจะมาที่บ้าน แขกคนนั้นไม่ใช่แขกพม่า แขกปากีสถาน หรือแขกอินเดีย แต่เป็นแขกที่มาจากมาเลเซีย

ในจินตนาการของมะโน้ นั้น หญิงสาวนี่ไปถึงคนตัวดำๆ ตาโต ผมหยิกฟู ที่เคยพบในย่างกุ้ง เพราะประเทศพม่าติดบังกลาเทศกับอินเดีย และในอดีตนั้นพม่าก็เป็นเมืองขึ้นของอังกฤษเหมือนอินเดีย ทำให้มีคนจากอินเดียไหลป่าเข้ามาอยู่ในประเทศพม่าไม่น้อย

พอเปิดประตุแล้วเจอแขกหน้าขาวอย่างนุ่มเกาหลี่ที่ดูจากโทรศัพท์กับหนังสือที่ชื่อหามาจากตลาดนัดก็ทำให้มะโน้รู้สึกแปลกใจเป็นอย่างยิ่ง ด้วยความหล่อสูงสมาร์ต กับการแต่งกายที่ดูดีเหมือนพระเอกละครทำให้มะโน้ถึงกับใจเต้นโครมคราม...พุดจาติดๆ ชัดๆ

“เอ่อ...เอ่อ...มะจากไหน” แม้จะพยายามเรียนภาษาไทยจากสื่อและคนรอบตัว แต่มะโน้ก็มีปัญหาเรื่องการออกเสียงอยู่ดี

“มาหาคุณแฉงน้อยครับ”

“โอเคคะ เลียเซียเลย” มะโน้เปิดประตุ लेकरแขกเข้ามาในบ้าน เธอเห็นในมือของแขกมีของพะรุพะรัง จึงปิดประตุแล้วรีบสะกิดแขกที่ยังยืนนิ่งมองตัวบ้านและอาณาบริเวณ

“ให้มะโน้ช่วยถือของนะคะ”

พอปลายนิ้วถูกตัวเขาก็เหมือนมีกระแสไฟฟ้าวิ่งสวนกลับมา และพอเขาส่งของในมือมาให้มะโคงก็รู้สึกว่าเขาส่งหัวใจทั้งดวงมาให้ตัวเองตามประสาสาว ๆ ที่เป็นโรคแพ้ผู้ชายหน้าตาดี

แขกของแ่งน้อยเดินตามมะโคงเข้ามาบริเวณหน้าประตูบ้าน

คราวนี้สนามซึ่งสวมผ้าถุงสีเข้มกับเสื้อแขนกระบอกสีน้ำตาลอ่อนลงงานในมือออกมาต้อนรับ

“สวัสดีครับ” เขายกมือไหว้อย่างรัฐธรรมนูญ ธรรมเนียมไทยนั้นเด็กควรไหว้ผู้ใหญ่ก่อน

สนามรีบยกมือรับไหว้ “เชิญข้างในค่ะ”

ในความรู้สึกของหลินอันหมิงนั้น เพื่อนของย่าเล็กของเขา ทำไม่ถึงดูยังสาวกว่า แต่พอไปถึงห้องรับแขกเขาก็พบกับสตรีคนหนึ่งซึ่งดูดีมีสง่าราศี และอาจอายุมากกว่าคนเมื่อครู่

“สวัสดีครับ” เขายกมือไหว้สตรีที่ยืนคอยอยู่

“สวัสดีค่ะ เชิญนั่งก่อน”

เมื่อแขกนั่งลงแล้ว แ่งน้อยซึ่งทำผมตัดหยิกเป็นพุ่ม ใส่แว่นหน้าตามีสง่าราศี และสวมกระโปรงป้ายเข้าชุดกับเสื้อเนื้อดีสีเดียวกันคือสีออกครามๆ มีเครื่องประดับอยู่ที่คอและนิ้วมือก็นั่งตาม

แ่งน้อยยิ้มให้เขา เขายิ้มตอบ พยายามไม่กวาดตามองไปรอบๆ บ้านที่ดูเป็นระเบียบเรียบร้อยเป็นอย่างมาก แต่ภาพในกรอบหน้าต่างๆ โขฟาที่อยู่ใกล้ๆ กับเก้าอี้หูลุยส์ตัวที่อยู่ใกล้กับเก้าอี้ตัวที่แ่งน้อยนั่งก็ทำให้เขาขมวดคิ้ว

ถ้าเขาจำไม่ผิด รูปครึ่งค่อนตัวเห็นเพียงใบหน้า เส้นผม และรอยยิ้มแก่ไถ่นั้นเป็นรูปของ ‘ขวัญซีวี’ นางในดวงใจของเพื่อนเขาแน่ๆ

2

ในงานฌาปนกิจวิมลรัตน์ เพื่อนสมัยเรียนคอนแวนต์ที่ปิ้ง
ประเทศมาเลเซีย เมื่อสองเดือนก่อนหน้านั้นแ่งน้อยมีโอกาสได้พบกับ
หลินชีวอินอีกครั้ง หลังจากทั้งคู่ไม่ได้เจอหน้าและไม่ได้คุยกัน เพียง
ทราบข่าวผ่านคนกลางอย่างวิมลรัตน์เกือบยี่สิบปี ครั้งนั้นทั้งคู่นั่งคุยกัน
ถึงความหลังครั้งที่แ่งน้อยไปเรียนอยู่ปิ้งพร้อมเพื่อนที่ล่องลับไปแล้ว

วันคืนเก่าๆ ในความทรงจำทำให้แ่งน้อยที่เกษียณอายุราชการ
มาลึบกว่าปัฐลีกว่า เพื่อนเมื่อครั้งแตกเนื้อสาวที่อยู่คนละประเทศนั้น
แม้ไม่ได้เจอกันเนิ่นนานก็เชื่อว่าความเป็นเพื่อนที่เคยพูดคุยความในใจได้
จะเลือนหายไป และยิ่งผ่านวันเวลาของโลกจวบจนเข้าสู่วัยไม้ใกล้ฝั่ง
แ่งน้อยก็รู้สึกว่าการรักษามิตรภาพนี้ไว้ตราบนานเท่านี้ปราศจากลม
หายใจ

ในงานศพคราวนั้น แ่งน้อยเอ่ยปากชวนหลินชีวอินมาเที่ยว
ประเทศไทยบ่อยๆ และบ้านหลังที่ปราศจากสามีเป็นหัวหน้าครอบครัว
นี้ก็ยินดีต้อนรับเป็นอย่างดี

เมื่อหลินชีวอินรู้ว่าเพื่อนไม่มีหน้าที่การงานประจำเช่นอดีตกาล
และต้องเป็นฝ่ายเพราะสามีเสียชีวิตด้วยโรคร้าย มีกิจวัตรเพียงเข้าวัด
ทำบุญและเที่ยวเตร่ไปตามไปประสาคนที่ทำประโยชน์ให้แก่ตนเองกับ

คนอื่นและประเทศชาติมาแล้ว หลินชีวิตอินจึงชักชวนแง่หน่อยไปพักผ่อนที่ปิ้งบ้าง

และเมื่อหลินชีวิตอินเดินทางกลับมาเลเซีย แ่งน้อยก็ได้รับโทรศัพท์ที่ข้ามแดนจากเพื่อน ซึ่งโทร. มาพูดคุยถามไถ่เรื่องสุขภาพร่างกายและชีวิตความเป็นอยู่ประจำวันพอให้มีชีวิตชีวขึ้นมา ตามประสานแก่ยอมผลอพุดคุยเรื่องในอดีตเมื่ออยู่คอนแวนต์ เพราะถือว่าเป็นความทรงจำที่ทั้งคู่มีด้วยกัน

นอกจากนั้นก็มีเรื่องในปัจจุบันของคนรอบตัว เรื่องสุขภาพอนามัย ยารักษาโรคแบบทางเลือก รวมถึงสนทนาธรรมกัน เพราะหลินชีวิตอินนับถือศาสนาพุทธแบบเถรวาท เธอกับญาติพี่น้องนั่งรถข้ามแดนมาทำบุญรดน้ำมนต์ที่วัดในอำเภอหาดใหญ่จังหวัดสงขลาอยู่เป็นประจำ หรือไม่ก็ไปเที่ยวพักผ่อนที่สิงคโปร์ เพราะหลินชีวิตอินเป็นผู้เป็นพี่สาวแต่งงานแล้วย้ายไปอยู่กับครอบครัวสามีที่ตั้งรกรากอยู่ที่นั่น

มีอยู่เรื่องหนึ่งที่หลินชีวิตอิน แ่งน้อย และวิมลรัตน์เคยปรารภกันไว้ก่อนจะสำเร็จการศึกษาระดับมัธยมนั่นคือ ทั้งสามคนปรารถนาที่จะเกี่ยวดองกันไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง

แต่ความปรารถนานั้นก็ได้สัมฤทธิ์ผล เพราะหลินชีวิตอินไม่ได้แต่งงาน เนื่องจากคู่หมั้นคู่หมายที่ผู้ใหญ่จัดการไว้ให้นั้นเสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุทางรถยนต์ มีแค่ลูกหลานของพี่ชายที่ลวงลับไปแล้วคอยดูแล

ส่วนวิมลรัตน์นั้น แม้จะแต่งงานเหมือนแง่หน่อย แต่ก็มีแค่ลูกสาว วิมลรัตน์มีลูกสาวถึงสามคน ลูกสาวคนโตแต่งงานมีลูกชายสองคน คนรองไม่ยอมแต่งงานเป็นสาวเพื่อคาบ้าน ส่วนคนเล็กแต่งงานมีหลานชายสองคนให้วิมลรัตน์เช่นกัน

แง่น้อยมีลูกสาวเพียงคนเดียว แต่งงานกับข้าราชการกระทรวงมหาดไทย ปัจจุบันเป็นนายอำเภอประจำอยู่ในจังหวัดทางภาคเหนือ

เธอมีหลานสองคน เป็นชายหนึ่งคน และหญิงหนึ่งคน

พอหลินชีวิตอินรู้ว่าหลานสาวของแ่งน้อยเป็นถึงดาราดังของประเทศไทย ก็ปรารถนาที่จะให้หลานชายคนเล็ก ลูกของพี่ชาย ซึ่งยังเป็นโสดมาเห็นหน้า มานี้รักเหมือนที่ตนเองเห็นแล้วนี่รัก...

เกมจับคู่อย่างกลายๆ เพื่อระลึกถึงคำมั่นสัญญาในอดีตจึงได้เกิดขึ้น

แ่งน้อยไม่คาดคิดว่าความปรารถนาของหลินชีวิตอินจะประสบความสำเร็จ เพราะขวัญชีวิตมีคนรักอยู่แล้ว แถมยังเป็นคนในวงการเดียวกัน เสริมส่งหน้าที่การงานของกันและกัน แต่พอหลินชีวิตอินพูดเรื่องนี้ขึ้นมาบ่อยๆ แ่งน้อยก็ระลึกถึงคำทำนายของเพื่อนสามีผู้สามารถดูลายมือได้

เมื่อสิบปีก่อน ประจักษ์...เพื่อนของสามีแวะมาเยี่ยมที่บ้าน ครั้งนั้นมือของหลานชายคนรองกับมือขวัญชีวิตถูกดึงไปหยาดดูเส้นชีวิต เส้นจิตใจ เส้นวาสนา และคำทำนายก็หลุดออกมาจากปากเขา

ขวัญชัย หลานชายคนโตจะได้ไปเรียนต่อที่ต่างประเทศ และได้ทำงานตั้งรกรากอยู่ที่นั่น ไม่กลับมาประเทศไทยอีก...ปัจจุบันเหตุการณ์ก็เป็นไปตามนั้น ขวัญชัยสอบชิงทุนไปเรียนต่อปริญญาโทที่อเมริกาและปัจจุบันเขาก็แต่งงานกับลูกคนไทยที่ไปเติบโตตั้งรกรากอยู่ที่นั่น เรื่องที่จะกลับมาอยู่ประเทศไทยอีกเห็นจะเป็นเรื่องยาก

ส่วนขวัญชีวิตนั้น ข้อแรกของคำทำนายคือ เธอจะได้เป็นดาราดังเป็นคนมีชื่อเสียง ซึ่งปัจจุบันมันก็เป็นไปตามนั้น ส่วนข้อที่สอง เนื้อคู่ของขวัญชีวิตเป็นคนต่างชาติ

ข้อนี้เองที่แ่งน้อยคิดได้ว่า คนที่ขวัญชีวิตคบหาอยู่อาจยังไม่ใช่คนไม่ใช่จะต้องมีเหตุให้จากกันไป และคนที่ใช่ของขวัญชีวิตจะเป็นใคร

เป็นหนุ่มรูปงามชื่อหลินฮันหมิง ที่นั่งอยู่ตรงหน้า หลานชายของ

หลินชีวอินหรือเปล่า

ประวัติของหลินฮันหมิงที่ได้ฟังจากปากของหลินชีวอินนั้น แม้จะมีแต่ข้อดีตามประสาคนของตัวเองก็ต้องเข้าข้างกันเอง แต่ทว่าไปแล้วมันก็นำแปลกใจสำหรับแง่ย่อย เพราะในบรรดาลูกทั้งสี่คนของหลินมู่ก็อยู่กับเงินเจี๋ยรี หญิงสาวที่มีตาทวดเป็นคนอังกฤษนั้น มีหลินฮันหมิงเพียงคนเดียวเท่านั้นที่พูดภาษาไทยได้ชัดเจน

หลินฮันหมิงเรียนระดับชั้นมัธยมที่โรงเรียนอินเตอร์ ที่นั่นมีนักเรียนไทยไปเรียนอยู่จำนวนไม่น้อย เขาจึงได้เรียนรู้ภาษาไทยมาจากเพื่อนๆ ครั้งที่อยู่มหาวิทยาลัยเพื่อนสนิทของเขายังเป็นเพื่อนกลุ่มเดิม ซึ่งเป็นคนไทยที่มาจากหาดใหญ่บ้างภูเก็ตบ้าง และเมื่อไปเรียนต่อระดับปริญญาโทที่อเมริกา เขาก็สนิทสนมกับเพื่อนคนไทยเสียอีก หลินฮันหมิงจึงพูดคุยกู้ตอบเป็นภาษาไทยได้ดี

ปัจจุบันหลินฮันหมิงซึ่งมีตำแหน่งใหญ่ในบริษัทผลิตเครื่องสำอางของครอบครัวเข้ามาติดต่oprะสานงานกับบริษัทตัวแทนจำหน่ายที่ประเทศไทย และใช้ภาษาไทยสื่อสารกับคนไทยได้เป็นอย่างดี

เมื่อแ่งน้อยได้เห็นหน้าเขาวันที่หลินชีวอินเดินทางมาคาปนกิจวิมลรัตน์ ก็รู้สึกถูกชะตากับเขาอยู่ไม่น้อย

แต่จะเอ่ยปากกับหลานสาวเพื่อลองหยั่งเชิงให้หนุ่มสาวสานความสัมพันธ์กันได้ แ่งน้อยก็พูดไม่ออก ดังนั้น เธอจึงได้แต่ระลึกรู้ในใจว่า...หากคนทั้งคู่เป็นเนื้อคู่กัน ก็คงจะมีเหตุให้ได้สานความสัมพันธ์เพื่อเรียนรู้นิสัยใจคอของกันและกันเอง

หลังจากหลินฮันหมิงขอตัวกลับไปพร้อมรับคำขอบคุณถึงหลินชีวอิน สนามหรือแม่บ้านก็เดินมานั่งลงบนโซฟาตัวที่ห่างออกไป

“นี่หรือคะ หลานคุณชีวอิน หน้าตาดีเหลือเกิน จะว่าไปก็คล้ายๆฝรั่ง”

“ตาทวดเขามาจากอังกฤษ แต่งงานกับคุณยายทวดที่เป็นคนจีน ยายเขาเป็นลูกครึ่งอังกฤษยกเกี้ยนนะ...มาถึงชั้นแม่ของเขาก็แต่งงานกับคนจีนอีก มาถึงชั้นเขา เลือดฝรั่งก็เลยจางลงแต่ก็ได้ข้อดีตรงสรีระของฝรั่งมาเต็มๆ”

“นี่ถ้าอยู่เมืองไทยคงได้เป็นดารานายแบบแน่ๆ”

“ริทำตัวเป็นแมวมอง”

“หรือจะให้คุณกนกอรเป็นคนมองดี”

กนกอรเป็นผู้จัดการส่วนตัวของขวัญซีวี

“อย่าไปยุ่งกับเขาเลย เขามีงานมีกรทำ แล้วอายุก็ไม่น้อยแล้ว”

“เท่าไรรึกันคะ”

“สามสิบสอง”

“ยังโสดใช่ไหมคะ”

“ใช่...หลินซีวีอินบอกว่ายังโสดนะ แต่ไม่รู้โสดจริงหรือเปล่า หน้าตาดี หน่วยก้านดีชะขนาดนี้ ไม่น่าโสดสนิทหรอก”

“คุณหนูขวัญน่าจะอยู่บ้านนะคะ ไม่น่ารีบออกไปแต่เช้า เจอกันสักหน่อย เพื่อบ๊ิงๆ กัน”

“หนูขวัญมีแฟนแล้ว”

“แหม...ใ้ช่ว่าจะเปลี่ยนแปลงอะไรไม่ได้นี่คะ”

“อย่าไปวุ่นวายกับเขาเลย ถ้าเขาเป็นเนื้อคู่กัน ก็คงได้เจอกันเองแหละ” แ่งน้อยตัดบทแล้วหยิบของฝากที่เป็นผ้าปาเต๊ะสีครามลายดอกไม้สีชาวมสสีทองขึ้นมาดู ส่วนสนามก็คว่ำถุงใส่อินทผลัมแห้งกับช็อกโกแลตเดินเข้าไปเก็บในครัว

หลินฮันหมิงออกมาจากบ้านของแ่งน้อย เพื่อสนัมัยเรียน
คอนแวนต์ของหลินซีวีอิน แล้วเรียกแท็กซี่ให้ไปส่งที่ห้างกลางกรุงซึ่งตั้ง

อยู่ไม่ไกลจากโรงแรมที่เขาพักอยู่

ระหว่างเดินรับแอร์เย็นฉ่ำพลางดูสินค้ากับดูผู้คนที่เดินสวนกัน ชั่วกั๊ว เขาก็มองเห็นกลุ่มไทยมุงอยู่ตรงทางที่กำลังจะเดินตรงไป และพอเดินอ้อมยั้งไปดู ก็พบว่าม็องถ่ายทำภาพยนตร์หรือละครที่เขา ก็สรุปไม่ได้ทำงานกันอยู่ ความสงสัยของเขาหายไปเมื่อเห็นสตรีนางหนึ่ง เดินไปถึงก่อน...และได้รู้จากปากเธอว่า

“กองถ่ายละครลานลูกไม้”

พอได้ยินว่าเป็นกองถ่ายละคร ภาวรั้งนั้นเขานึกถึงใบหน้าของ ขวัญชีวิตขึ้นมา ดวงตาคมที่มองเขาเพียงแวบเดียวแล้วเมินหนี มันช่างทำให้เขารู้สึกเสียความมั่นใจเสียจริงๆ หน้าตาอย่างเขา ผู้หญิงร้อยทั้ง ร้อยไม่ว่าจะเป็นโสทรหรือแต่งงานแล้ว เมื่อได้เห็นได้สบตา ไม่มีสักคน เดียวที่ดูจะไม่ยินดี แต่ขวัญชีวิตกลับมองเมินเหมือนเขาไม่มีตัวตน ทั้งที่ เขาเองก็ส่งสายตาเป็นมิตรไปให้ ข้อแก้ตัวที่ว่าเธอมีคูรั้งอยู่แล้ว แม้จะ เป็นข้ออ้างไม่ยอมสบตา ไม่ทักทาย ไม่แสดงความยินดีที่ได้รู้จักเขา แต่ มันก็ยังเป็นการเสียมารยาทอย่างยากจะให้อภัย และเขาก็อดสงสัยไม่ ได้ว่า ถ้าวันนี้เธออยู่บ้าน จะบั้นหน้าต้อนรับเขาอย่างไร

หลินฮันหมิงฆ่าเวลาระหว่างรอเดินทางกลับมาเลเซียในวันพรุ่งนี้ โดยการเดินทอดน่องดูร้านจำหน่ายสินค้าแบรนด์เนมในห้างหรูกลาง คิตแผนการตลาดให้บริษัท เอ็ม.แอล.ซี. คอสเมติก มาเลเซีย ที่เข้ามา ทำตลาดในประเทศไทยผ่านบริษัท แอลวีอาร์ มาร์เก็ตติ้ง จำกัด (มหาชน) ซึ่งวิศรุต ลีมวรวัชรีย์ เพื่อนสนิทของเขานั่งแทนผู้จัดการฝ่าย การตลาด

กระทั่งรู้สึกเมื่อยขา และขณะคิดจะหาร้านนั่งพักผ่อนเพื่อหา กาแฟเย็นใส่ห้อง โทรศัพท์มือถือระบบสองซิมการ์ดซึ่งมีซิมหนึ่งเป็น ของประเทศไทยสำหรับใช้เมื่อเขามาติดต่องานก็ดังขึ้น มีวิศรุตคนเดียว

ที่รู้ว่าเขาใช้เบอร์นี้ เขาคงรับสายพลางเดินเข้าไปในร้านกาแฟที่หมายตาไว้ เลือกที่นั่งติดกระจกข้างทางเดินพลางสนทนากับวิศวกรไปด้วย

“กระส่วนตัวของยูเสิร์จหรือยัง” ด่วนไปเรียนอยู่อเมริกาตั้งแต่จบชั้นประถม วิศวกรจึงไม่สนิทสนมกับขวัญชีวี กระทั่งรู้พื้นเพของเจ้าหล่อน และอีกอย่างเขาก็ไม่รู้ด้วยว่า เพื่อนของย่าเล็กของหลินฮันหมิงนั่นคือยายแฉ่งน้อยของขวัญชีวี

“เรียบร้อยแล้ว” หลินฮันหมิงล้งเล่ที่จะเล่าเรื่องที่เขาคิดไม่ถึงว่ามันจะเป็นไปได้ หลังจากเพื่อนสร้างเมาแล้วเขาก็มั่นใจว่า วิศวกรลืมเรื่องที่ถูกไปแล้ว

“แล้วกินข้าวกลางวันหรือยัง”

“ยังไม่หิว อยู่ในห้าง กำลังหากาแฟเย็นกับขนมใส่ท้องอยู่” ขณะที่คุยกับวิศวกรเขาก็ดูเมนูที่ผนังไปด้วย เพราะร้านนี้เป็นแบบบริการตัวเอง

“อืม...บายนี่เข้ามาที่บริษัทหน่อยสิ ตอนเย็นจะพาไปหาอะไรอร่อยๆ ใส่ท้อง มีเรื่องงานจะปรึกษานิดหน่อยด้วย”

“เรื่องอะไร”

“โฆษณาตัวใหม่ ครีมนยกระชับผิวหน้าของเวอซ่าดีโก้”

ผลิตภัณฑ์เวอซ่าดีโก้ (Versa Dico) เป็นเครื่องสำอางประทีนผิว ผลิตภัณฑ์นี้ ประเทศมาเลเซีย กว่าสิบปีที่ผ่านมา ผลิตภัณฑ์ตัวนี้ได้เข้าไปเจาะตลาดที่ประเทศสิงคโปร์ บรูไน และอินโดนีเซีย ด้วยการบริหารงานของบิดากับพี่ชายคนโต หลินฮันเฉิง และพี่สาวอีกสองคนคือหลินเล่ออี้กับหลินเล่อเจิน จนกระทั่งสินค้าได้รับความนิยม

พอเขาจบการศึกษาและกลับมาทำงาน ก็เข้ามาช่วยงานในบริษัทของตระกูล ด้วยตำแหน่งผู้จัดการส่วนภูมิภาคแทนพี่ชายที่ก้าวขึ้นไปนั่งตำแหน่งประธานบริษัทแทนบิดาที่ขอเกษียณเพื่อไปรักษาสุขภาพ พันธกิจของบริษัทคือ ขยายตลาดสู่ประเทศในกลุ่มอาเซียนให้ครบทุก

ประเทศ โดยใช้ประเทศไทยเป็นฐานกระจายสินค้าประเทศกลุ่มแม่น้ำโขง
“มีอะไรเข้ามา”

“ไหนๆ ก็จะไม่ปล่อยโฆษณาตัวใหม่แล้ว โอวที่ใช้ฟรีเซนต์เตอร์เป็น
สาวไทยดีกว่า ถ่ายทำโฆษณาใหม่ทั้งหมด ไม่เอาของเดิมที่ใช้ใน
มาเลเซีย สิงคโปร์ อินโดนีเซีย แล้วพากย์ไทย”

“ค่าใช้จ่ายมันสูงนะ”

“แล้วคุณคิดว่ามันคุ้มค่ากับที่ลงทุนใหม่ล่ะ ทำโฆษณาโดยใช้ฟรี-
เซนต์เตอร์เป็นคนไทย อาจจะได้ส่วนแบ่งการตลาดมากกว่าเดิมก็ได้ คุณก็
เห็นตัวเลขในรายงานผลการดำเนินงานในไตรมาสนี้ไปแล้วนี่ว่าเวอซาดี้-
โก้แรงแค่ไหนในประเทศไทย”

“ต้องเข้าที่ประชุมที่มาเลเซียก่อน ยังตัดสินใจอะไรไม่ได้หรอก”

“เสนอให้เก็บไปคิดแล้วกัน”

“อืม...สรุปว่าเย็นนี้ต้องเจอกันอีกไหม”

“เจอสิ...ยูจะเหงาอยู่โรงแรมทำไม หรือว่ามีที่ไปเอง”

“ไม่มีหรอก”

“แล้วเมื่อคืนฝันถึงขวัญชีวีบ้างหรือเปล่า”

“ทำไมต้องฝัน”

“ชอบเธอไหมล่ะ”

“เปลี่ยนเรื่องคุยเลย” ด้วยไม่อยากจะติดใจกับเพื่อนเขาจึงต้อง

ตัดบท

“ถ้าอย่างนั้นเข้ามาหา แล้วคุยต่อกัน”

หลินฮันหมิงวางสายแล้วเดินไปที่เคาน์เตอร์สั่งกาแฟกับเค้ก
ช็อกโกแลต หลังจากจ่ายเงินและถือแก้วกาแฟกับจานใส่ขนมเดินกลับ
ไปยังโต๊ะตัวเดิมเขาก็ชะงัก เพราะที่ตรงนั้นมีคาราตั้งนามขวัญชีวีหนึ่งแทน

เขาวางแก้วกาแฟกับจานใส่เค้กลงพลางทักหญิงสาวที่สวมแว่นตาสีขาปกปิดดวงตาคู่สวยด้วยความรู้สึกประหลาดใจ “สวัสดีครับ”
“สวัสดีค่ะ”

“มาคนเดียวหรือครับ” เขาถือวิสาสะนั่งลงพลางเอ่ยถามตามมารยาท

ขวัญชีวีผายมือไปที่เคาน์เตอร์ หลินฮันหมิงมองตามไปจึงเห็นว่าผู้ชายคนหนึ่งซึ่งมีรูปร่างป้อมๆ กำลังยืนสั่งอาหารและเครื่องดื่ม และเขามั่นใจว่าผู้ชายคนนั้นไม่ใช่แฟนของขวัญชีวีแน่ๆ

“โลกกลมจังเลยครับ”

“ค่ะ...มาคนเดียวหรือคะ”

เขาคิดว่าขวัญชีวีจะเซดใส่ ดีว่ายังมีคำถามถัดมาที่ทำให้เขาไม่รู้สึกรู้สีก่อเขิน

“ครับผม ผมมาคนเดียว” เขาใช้หลอดกระดาษกกาแฟยื่นในแก้ว

“ขอโทษนะคะ คุณมาร์คพูดไทยชัดทีเดียว ถ้าไม่บอกว่าเป็นชาวต่างชาติ ยังไงขวัญก็ไม่เชื่อ” ระยะเวลาที่คุยกับเขาขวัญชีวีก็พินิจใบหน้าชาวอินทรีนอร์ธแบบพระเอกเกาหลีกับดวงตาสีน้ำเงินเข้มไปด้วย

ขวัญชีวียอมรับว่าเพื่อนของวิศรุตหน้าตาดีทีเดียว และถ้าอายุอานามของเขาน้อยกว่านี้ วงการบันเทิงไทยคงจะได้ต้อนรับเขาแน่ๆ

“คุณขวัญทายสิครับว่าผมมาจากประเทศไหน”

“ฮ่องกงหรือเปล่านั้น”

“มาแล้วๆ” เสียงของกนกอรที่ถือถาดเครื่องดื่มกับขนมเข้ามาดังชัดจังหวะ และกนกอรก็ยิ้มแยมให้คนที่นั่งอยู่กับขวัญชีวีซึ่งตัวเองก็ไม่รู้ว่าเป็นใคร จากสีหน้าของกนกอรนั้น มีคำถามให้ขวัญชีวีต้องตอบด้วย

“มิสเตอร์มาร์คค่ะ” ขวัญชีวีแนะนำคนที่นั่งร่วมโต๊ะให้ผู้จัดการ

ส่วนตัวได้รับรู้

“ผมมาร์คครับ” หลินฮันหมิงแนะนำตัวเองอย่างขี้อายขี้อาย
แนะนำอีกครั้ง และเขาก็เพิ่งรู้ว่ามองคนผิดอีกแล้ว

จากที่คิดว่าเป็นผู้ชาย คนผมสั้นดูท่ามๆ ที่นั่งอยู่ตรงหน้ากลับ
เป็นผู้หญิง เป็นผู้หญิงที่เหมือนผู้ชายแบบนี้ น่าจะเรียกว่า ‘ทอมบอย’
แต่พอเห็นแวตตาของหญิงสาว เขาก็มั่นใจว่าเธอไม่ใช่พวกกรักร่วมเพศ
อย่างแน่นอน

“ฉันทนการกระทำ เป็นผู้จัดการส่วนตัวของชวัญชีวี”

“ยินดีที่ได้รู้จักครับ”

“ยินดีที่ได้รู้จักเช่นกันค่ะ” กนกอรโปรยยิ้มพลางยกแก้วกาแฟ
ยื่นให้ชวัญชีวี

สองสาวยกแก้วขึ้นมาใช้หลอดดูดกาแฟ หลินฮันหมิงไม่ได้ชวน
คุย ปล่อยให้ความเงียบครอบงำ โดยที่เขาไม่รู้สึกรู้สีก้อด้วย มีเพียงความ
ลึกลับอย่างยากจะจับ

ยังไม่ทันที่เขาจะเอ่ยปากชวนชวัญชีวีคุยต่อ โทรศัพท์ในกระเป๋า
ส่ายข้างตัวของหญิงสาวที่เพียงปรายตาดูเขาก็รู้ว่าเป็นของแท้แบรนด์
นอกสมฐานะก็ดังขึ้น

ชวัญชีวีรีบเปิดกระเป๋า ความหาโทรศัพท์มือถือรุ่นทันสมัยที่สุด
มากดรับสายทันที

“อ้อ...ชวัญอยู่ชั้นสามค่ะ พี่มถึงไหนแล้วคะ...โอเคค่ะ ถ้าอย่าง
นั้นเจอกันที่ร้านเดิมค่ะ...ค่ะๆ พี่รออยู่ด้วย แล้วเจอกันค่ะ” เธอตัดบท
ด้วยเสียงหวานๆ แล้วยิ้มให้หลินฮันหมิงตามมารยาท ก่อนจะพยักหน้า
เป็นเชิงรู้กันกับกนกอร

สองสาวขอตัวลุกไปแล้ว โดยหารู้สึกนึกว่าจิตใจของหลินฮันหมิง
ถูกหญิงสาวนามชวัญชีวีหยาบฉวยไปด้วย

หลังจากหมดคิวถ่ายทำในวันนี้ นิชกานต์...อดีตนางเอกนำ
เดี่ยวที่ถูกกลดบหบาทมาเป็นนางเอกสมทบกึ่งๆ ตัวร้ายในเรื่องลาน
ลูกไม้ก็เดินเตร็ดเตร่เข้าร้านโน้นออกร้านนี้เช็กเรตติงดูว่ามีคนมองเธอ
ด้วยความสนใจบ้างหรือไม่

ขณะที่ยืนเลือกกระเป๋าทือยี่ห้อมัดอยู่ในซอปปหฺรู นิชกานต์ก็รู้สึก
ว่ามีชายรูปงามคนหนึ่งเดินผ่าน เธอหันไปมองเขาทันที เพียงเห็น
ใบหน้าด้านข้างกับทรงผม ส่วนสูงและการแต่งกาย นิชกานต์ก็มั่นใจว่า
เขามีดีพอที่จะให้เธอเดินเข้าไปทำความรู้จัก เธอวางกระเป๋าลงแล้วเดิน
ออกรากร้านโดยไม่เห็นพนักงานทำหน้าที่ไล่หลัง

พอออกรากร้านกระเป๋านิชกานต์ก็เห็นหลินฮันหมิงเดินเลี้ยว
ขวาเข้าทางเดินแคบๆ ระหว่างร้านเสื้อผ้าสองร้านไปยังห้องน้ำที่อยู่ด้าน
ใน และอดีตใจใหญ่ๆ ก็เห็นเขาเดินออกมาจากห้องน้ำและกำลังอยู่ในทาง
เดินแคบๆ

นิชกานต์รีบสาวเท้าเดินสวนเข้าไปชนเขา แรงปะทะนั้นทำให้
โทรศัพท์มือถือของเธอหลุดจากมือกระเด็นลงพื้นจนกระทั่งชิ้นส่วนแตก
ออกจากกัน นอกจากนั้นเธอยังล้มลงไปร้องโอดครวญ จนหลินฮันหมิง
รีบก้มลงประคองหญิงสาวให้ลุกขึ้นยืน และพอนิชกานต์ลุกขึ้นมาแล้ว
เขาก็เดินไปเก็บชิ้นส่วนโทรศัพท์มือถือของหญิงสาวมาคืนให้

“เจ็บขาจังเลยค่ะ” นิชกานต์ทำท่าจะทรุดตัวลงนั่งคลำขาข้างซ้าย
แต่หลินฮันหมิงก็รีบประคองร่างบอบบางไว้ โดยชิ้นส่วนโทรศัพท์มือถือ
ของหญิงสาวก็ยังอยู่ในมือเขา

“ผมขอโทษครับ ผมไม่ทันได้มอง เจ็บมากไหมครับ”

“ไม่เป็นไรค่ะ นิดซุ่มซุ่มเองค่ะ” นิชกานต์ว่าพลางรับชิ้นส่วน
โทรศัพท์ที่ยังไม่ได้ประกอบกลับเข้าที่หย่อนลงกระเป๋าสะพายอยู่
สีหน้าบ่งบอกให้รู้ว่าเธอเจ็บขาจนหลินฮันหมิงรู้สึกผิดเป็นอย่างมาก

“คุณนิตจะไปห้องน้ำใช่ไหมครับ” หลินฮันหมิงพอรู้ว่าอยู่ข้างว่าคนไทยนิยมเอ่ยชื่อเล่นของตัวเองแทนคำว่า ‘ฉัน’ และถ้าคู่สนทนาเอ่ยชื่อตัวเองออกมาแบบนี้ เขาก็จำต้องเอ่ยชื่อนั้นตอบกลับไป ประหนึ่งว่าได้รับการแนะนำตัวอย่างเป็นทางการแล้ว

“ไม่ปวดห้องน้ำแล้วค่ะ ตอนนี้นัดปวดขา ปวดขามากเลย”

“ไปหาหมอไหมครับ” เขาถามอย่างห่วงใย

“พักสักครู่ก็คงจะดีขึ้นค่ะ น่าจะแค่ขาแพลง หาที่นั่งก่อนค่ะ”

เขาประคองหญิงสาวไว้พาลงสอดสายสายตาหาที่นั่งพักริมทางเดิน แต่ห้างหรูแห่งนี้ก็ไม่มีที่นั่งพักขาสำหรับนักชอป เขาหันซ้ายหันขวาเหลือบไปเห็นร้านอาหารญี่ปุ่นที่ตั้งอยู่ไม่ไกลนัก

“คุณนิตพอจะเดินไปร้านนั้นไหวไหมครับ”

“ไหวค่ะไหว”

ได้เดินเคียงคู่กับเขาโดยเกาะแขนกำยำแบบคนขาแพลงแล้ว

ณิชกานต์ก็ยิ้ม เพราะแผนจับผู้ชายสำเร็จอย่างที่คาดการณ์ไว้ และพอเดินไปถึงหน้าร้านณิชกานต์ก็กวาดสายตาไปในร้านเพื่อหาโต๊ะว่างสำหรับการทำความรู้จักเขาให้ดียิ่งขึ้น

เหมือนจะเป็นลิขิตจากฟ้า เพราะเธอเหลือบไปเห็นว่าที่โต๊ะมุมหนึ่งของร้านมีขวัญชีวิตนั่งอยู่กับปวุฒิ เพื่อนดาราชายที่เธอพยายามทอดสะพานให้เขาตั้งหลายหน แต่ปวุฒิหาได้คิดก้าวเดินมาบนสะพานที่ทอดไว้ไม่ ส่วนกนกอรที่นั่งร่วมโต๊ะนั้น ก็เป็นคู่ปรับกับบุษยา ผู้จัดการส่วนตัวของเธอ ก็งานแล้วที่กนกอรสามารถปาดหน้าตัวเองไปให้เด็กในสังกัดตัวเองได้

เมื่อเห็นลูกค้ายามาชะเง้ออยู่หน้าร้าน พนักงานต้อนรับก็เดินมาทำหน้าที่ทันที

“ขอโทษนั้นแล้วกันค่ะ” นิชกานต์ตั้งใจเลือกโต๊ะที่อยู่ใกล้สายตาของขวัญชีวิตกับปฐุมิ

เมื่อจะนั่งลงโดยผู้ชายที่มากับเธอเป็นคนเลื่อนเก้าอี้ให้ ขวัญชีวิตกับปฐุมิก็เงยหน้าขึ้นมาเห็นนิชกานต์ทันที

นิชกานต์ยิ้มให้ทั้งคู่ แล้วเอ่ยขอบคุณชายหนุ่มรูปงามที่เธอเองก็ยังไม่รู้ว่าเขาเป็นใคร แต่จากเปลือกที่ห่อหุ้มตัวเขากับกลิ่นน้ำหอมเย้ายวนอารมณ์ นิชกานต์มั่นใจว่าเขามีดีพอที่จะรอดใครต่อใครในช่วงเวลาที่ยังว่างเว้นจากคู่คงได้อย่างแน่นอน

พอเห็นปฐุมิกับขวัญชีวิตมองไปยังจุดไฟก๊าส กนกอรก็หันไปมองบ้าง เมื่อเห็นมิสเตอร์มาร์ค ชายหนุ่มที่เธอกับขวัญชีวิตเพิ่งแยกออกมาเข้ามานั่งอยู่ในร้านอาหารญี่ปุ่นพร้อมกับนิชกานต์ กนกอรถึงกับยกไหล่แล้วบอกว่า

“มาด้วยกันได้ยังไงละเนี่ย”

“ใครเธอครับ” ปฐุมิรู้จักนิชกานต์เป็นอย่างดี แต่ชายหนุ่มหน้าตาดีคนนั้น กับน้ำเสียงของกนกอรที่เปล่งออกมา เหมือนว่าทั้งกนกอรและขวัญชีวิตจะรู้จักหมอนั้นมาก่อน ทำให้ความรู้สึกหึงหวงแล่นเป็นริ้วๆ เข้ามาสู่ใจของปฐุมิทันที

“เพื่อนพี่วิศรุตค่ะ” ขวัญชีวิตชิงตอบเสียเอง

“เพื่อน?” น้ำเสียงของปฐุมิฟังบอกอารมณ์ว่าหึงหวงอย่างยากจะรับ ทั้งที่เขาไม่มีสิทธิ์ทำแบบนั้น แต่เขาก็หักห้ามความรู้สึกของตัวเองไม่ได้

ปฐุมิกับขวัญชีวิตมีผู้จัดการคนเดียวกัน ทั้งคู่จึงทำข้อตกลงช่วยเหลือเกื้อกูลกันเรื่องงานในวงการบันเทิง เพื่อให้มีกระแสให้นักข่าวนำไปพูดถึง ทั้งคู่ตกลงเป็นแฟนกันอย่างหลอกลอกๆ หรือเรียกว่ารักโปรโมต เพื่อให้สื่อมวลชนกับคนทั้งประเทศรับรู้ ชื่นชม เอาใจช่วยให้ทั้งคู่ลงเอย

ด้วยการแต่งงานกันในที่สุด

ทั้งที่ความจริงแล้วหัวใจของขวัญชีวียังว่างเปล่า ส่วนปฐุมิพยายามใช้โอกาสนี้ทำคะแนนพิชิตใจเธอมาตลอด แต่ขวัญชีวียังว่างตัวเสมอต้นเสมอปลายตามข้อตกลง ปฐุมิรู้ว่าในอีกไม่กี่วันข้างหน้า นักข่าวจะต้องได้ข่าวการร้างราของเขากับขวัญชีวีย่างแน่นอน

“ชาวต่างชาติคะ เมื่อคืนขวัญเจอที่งานวันเกิดของดา”

“ชาติไหนหรือ”

“ขวัญรู้แค่นั้นค่ะ”

“แต่เดี๋ยวอีกไม่กี่วันเราก็คงจะรู้มากกว่าที่รู้ใช่มั้ยคะ... เชื้อพี่”

กนกอรเสริม

ขวัญชีวียู๊สึกว่าอาหารญี่ปุ่นตรงหน้ามันไม่น่ากินเหมือนตอนที่บริการนำมาเสิร์ฟเสียแล้ว

3

เมื่อหลินฮันหมิงวางนามบัตรของนิชกานต์ลงบนโต๊ะทำงาน ของวิศรุต หลังจากเล่าถึงที่มาที่ไปของนามบัตรใบนี้ให้เพื่อนได้รับรู้ คร่าวๆ วิศรุตที่คว้าไปดูเพื่อให้แน่ใจว่าเป็นของแท้ก็เปล่งคำอุทานออกมาว่า

“พระเจ้าช่วยกลัวทอด ไอ้อ...มันเป็นเรื่องจริงหรือนี่”

“พระเจ้าช่วยกลัวทอดคืออะไรหรือ” หลินฮันหมิงไม่เข้าใจ ลำนวนนี้ของคนไทย ซึ่งคู่สนทนาก็ได้แต่หัวเราะพลางส่ายหน้าเบาๆ โดยไม่ยอมอธิบายความ

“ยูนี่มันเสน่ห์แรงจริงๆ ยูรู้หรือเปล่าว่านิชกานต์นะดังแค่ไหน”

“ไอ้อไม่รู้อะไรเกี่ยวกับดาราไทยสักคนเลยนะ”

“แต่ตอนที่ยูรู้ก็มีสองคนแล้ว นิชกานต์กับขวัญชีวี”

“ในร้านอาหารญี่ปุ่น เมื่อกี้ ไอ้อเจอเธอ...ขวัญชีวี มากับแฟน ด้วยนะ หน้าตาหล่อเหลามากๆ ไอ้อเข้าใจเลยว่าทำไมยูถึงจีบเธอไม่สำเร็จ ทั้งที่ยูก็รวยล้นฟ้า”

แม้วันนี้จะบังเอิญได้พบขวัญชีวีในห้างสรรพสินค้าอีกครั้ง แต่ หลินฮันหมิงไม่คิดจะบอกว่าย่าหลินฮันหมิงของเขา กับยายแฉ่งน้อยของ ขวัญชีวีเป็นเพื่อนกัน เหตุผลก็คือ เขากลัวเพื่อนจะยำเรื่องรวมๆ กัน

แล้วเหมวว่ามันเป็นเรื่องของพรหมลิขิต ซึ่งเขาคิดว่ามันเป็นเรื่องบังเอิญเสียมากกว่า และเธอกับเขาก็คงไม่มีเรื่องอะไรมาเกี่ยวข้องกันอีก รวมถึงดาราคีที่ซื้อฉีกานต์ด้วย

“ไม่ต้องมาตอกย้ำ โอ้รู้ตัวว่าไม่หล่อ”

“ผู้หญิงไทยชอบผู้ชายหล่อๆ ใช่มั้ย”

“โอ้คิดว่าน่าจะเป็นทุกชาติพันธุ์แหละ ผู้หญิงชอบผู้ชายหน้าตาดีหุ่นดี และถ้ามีเงินด้วยก็จะดีมาก”

“ยูก็ไม่ได้ขี้เหร่ตรงไหนเลย แค่หล่อสู้เขาไม่ได้เท่านั้นเอง”

“โอ้ถึงอยากจะส่งยูไปสู้ไป ช่วยหน่อยนะเพื่อน”

“ไม่...”

“เล่นตัวนะ”

“ไม่ได้เล่นตัว แต่อดสงสัยไม่ได้ว่า ยูบอกว่ายูชอบเขา แล้วทำไมถึงได้โยนมาให้โอได้ง่ายๆ มันชอบประสาอะไร โอสงสัย”

“ก็ทั้งรักทั้งแค้นไป พอเขาไม่สนใจเรา ก็ไม่ยอมให้เขาสมหวังกับคนที่เขารัก”

วิศรุตพูดเอาตัวรอดทั้งที่จริงๆ แล้วเขาก็ไม่ได้อึ้งขังชอบกับเรื่องราวความรักครั้งนี้สักเท่าไร ยอมรับว่าชอบในความงามของขวัญชีวิต แต่เมื่อเธอปฏิเสธไม่ตรีของเขาอย่างไม่คิดเลี้ยงไข้ เขาก็ตัดใจได้ไม่ยากเช่นกัน แล้วอีกอย่างเขารู้สึกสนุกกับเกมรักของหลินฮันหมิงกับขวัญชีวิตเสียแล้ว เพราะเพื่อนของเขากับขวัญชีวิตนั้น นับว่าเหมาะสมกันทีเดียว ผู้ชายหล่อรวย ผู้หญิงสวยสูงส่ง ถ้าลงเอยกันก็นับว่าเหมาะสมมาก และถ้ามีลูกด้วยกันคงจะน่ารักมาก

“โอเพิ่งรู้ว่ายูเป็นคนนิสัยแย่มาก”

“บอกตรงๆ ก็ได้แหละ โอไม่ได้คิดอะไรกับเธอสักเท่าไรหรอก จีบเล่นๆ อยากลองใจคนเล่นนะ ถ้ายูคิดจะชอบ จะจีบ ก็ไม่ต้องมาคิด

เกรงใจโอ”

“คุยเรื่องอื่นเหอะ โอไม่ชอบคนที่เขามีแฟนอยู่แล้วหรอก”

“แต่ถ้าเขาไม่มีแฟนก็ว่าไปอย่างใช้ใหม่”

“เธอสวยใช้ได้ทีเดียว แต่อยู่คนละประเทศแบบนี้ อย่าไปคิดให้วุ่นวายหัวใจเลย เอาเวลามาคิดเรื่องงานดีกว่า”

“สมัยนี้ความรักมันไร้พรมแดนแล้วเพื่อน ทำอย่างกับยูไม่เคยออกเดทกับสาวญี่ปุ่น รัสเซีย อินเดีย และแอฟริกาใต้”

หลินฮันหมิงถอนหายใจแรงๆ บอกอารมณ์ว่าเมื่อที่จะมานั่งต่อปากต่อคำกับเรื่องที่ผ่านมาแล้วและไร้สาระแบบนี้

“แล้วนี่บอกข้อมูลอะไรให้ยานิชกานต์ไปบ้างแล้วละ” น้ำเสียงของวิศรุตเป็นงานเป็นการขึ้นมา หลังจากประเมินสถานการณ์ที่เพื่อนเล่าให้ฟังแล้วว่า อุบัติเหตุน่าจะเกิดจากความตั้งใจของฝ่ายนั้น

“โอก็บอกว่า โอเป็นคนปิ้ง มาเที่ยว กลับบ้านพุงนี้ แค่นี้เอง ไม่ได้บอกอะไรไปมากมายหรอก โอแกล้งพูดไทยไม่ชัด ฟังภาษาไทยไม่ค่อยรู้เรื่อง เธอเองก็ไม่เก่งภาษาอังกฤษเท่าไร เธอก็ขอนามบัตรโอนะ แต่โอไม่มีให้ โอให้เบอร์โทร. ไป เธอให้นามบัตรโอมา อย่างที่ยูเห็น”

“ดีแล้วที่ไม่ให้ไป ไม่อย่างนั้นคุณเธอต้องนายไม่เลิกแน่ๆ”

“แล้วนิชกานต์เป็นคนยังไง”

“ก็...ถ้าเทียบกับขวัญชีวิแล้ว ขวัญชีวิดังกว่า ฐานะทางบ้านดีกว่า ประวัติดีกว่า แต่เท่าที่รู้ตอนนี้...แป็บนะ” หลังจากวกกลับมาพูดถึงขวัญชีวิ วิศรุตก็ยกหูโทรศัพท์บนโต๊ะกดโทร. ไปหาเลขฯ หน้าห้อง “คุณนิ ผมอยากรู้ว่าตอนนี้นิชกานต์ที่เป็นนางเอกละครนะ คบหาอยู่กับใคร...เอ่อ...ครับ ว่างเธอ...ครับๆ ขอขอบคุณ”

เมื่อวางโทรศัพท์ลงแล้วเขาก็บอกว่า “ตอนนี้คุณนิชกานต์เธอว่าง แต่เมื่อก่อนหน้านั้นเท่าที่คุณวิู้ เธอคบกับพระเอกละครคนหนึ่ง แล้วก็

เล็กกัน นายแบบคนหนึ่งแล้วก็เล็กกัน แล้วก็พวกลูกหลานไฮโซอีกคนหนึ่งแล้วก็เล็กกัน...ตอนนี้เธอว่าง หากนายสนใจ”

หลินฮันหมิงส่ายหน้า

“ฉันทานตีไม่สวยหรือยังไง สวยแล้วก็ไม่มีแฟนด้วยนะ”

“สวย...แต่ไอ้รู้สึกเฉยๆ” คนที่นั่งอยู่ตรงกันข้ามทอดสะพานให้เขากลับไม่รู้สึกลินตี แต่คนที่นั่งอยู่กับคนรักโต๊ะไถ่ๆ กัน เขากลับรู้สึกอยากมองหน้าอยากสบตาคู่นั้น และถ้าบอกริษยาไปตรงๆ มันก็คงเข้าทางเพื่อนเขาแน่ๆ

“คุณดาครับ คุณดา” เมื่อปวุฒิเลี้ยวรถคันใหญ่เข้ามายังลานจอดรถของครัววุฒิเขาก็เห็นวรรณรดาเดินไปที่รถของตัวเอง และขณะที่หญิงสาวกำลังจะเปิดประตูเข้าไปนั่ง ปวุฒิก็รีบเลื่อนกระจกรถของตัวเองลง แล้วร้องเรียกไว้

วรรณรดาหันมาหาเขา มีรอยยิ้มแต่งแต้มใบหน้าขาว พอรับบทสาวออฟฟิศวรรณรดา ก็แต่งกายได้อย่างดีเยี่ยม

“เดี๋ยวขอผมจอดรถแป๊บนะ” เขาตะโกนบอกวรรณรดาแล้วเลื่อนรถเข้าช่องจอด ก่อนจะรีบลงจากรถเดินมาหาหญิงสาวที่ยืนคอยอยู่ข้างรถสปอร์ตหรูของตน

“มีอะไรกับดาคะ” รองเท้าส้นสูงกับกระเป๋าท่างประมาณหนึ่งเมตรทำให้วรรณรดาไม่ต้องแหงนหน้าคุยกับปวุฒิ

“คุณดามาทำอะไรครับ”

“พาลูกค้าจากเวียดนามมาเลี้ยงส่งค่ะ แต่ให้คนขับรถบริษัทไปส่งกลับโรงแรมแล้ว ดาเองก็กำลังจะกลับเหมือนกัน”

“เมื่อคืนผมไม่รู้ว่าเป็นวันเกิดคุณดา...ผมจะแก้ตัวยังไงดีล่ะ”

“ไม่เป็นไรค่ะ ดานัดเจอเฉพาะเพื่อนๆ สมัยเรียนมหาวิทยาลัยค่ะ

ไม่ได้เจอกันนานก็เลยหาข้ออ้างรวมตัวสังสรรค์ แค่นั้นเองค่ะ”

“ถ้าอย่างนั้นผมขออวยพรวันเกิดให้คุณดา้ยอนหลังแล้วกันนะ
ครับ”

“ค่ะ...ยินดีค่ะ”

ปฐุณีที่มีความสูงร้อยแปดสิบเซนติเมตร หุ่นกำยำล่ำสัน คิ้ว
หนาดวงตาคม ใช้มือข้างขวาทับฝ่ามือข้างซ้ายแล้วกำหลวมๆ ไว้ที่ระดับ
อกและกล่าวอย่างเป็นงานเป็นการว่า

“ผมขอให้คุณดา คุณดา เอ่อ...สุข สดชื่น สมหวังนะครับ คิดสิ่ง
หนึ่งประการใดก็ขอให้สมความปรารถนา โทวันโตคืน รวยยิ่งๆ ขึ้น
แล้วก็พาลูกค้ามาเลี้ยงที่นี้บ่อยๆ ผมจะได้รวยตามคุณดาไปด้วย”

วรรณรดา ย่นจมูกเมื่อได้ยินคำอวยพรของเขาจนปฐุณีต้องกลืน
คำไว้

“พูดแบบนี้จะบอกว่าดาเตี้ยม่อต้อไซ้ไหมคะ”

“เปล่าครับ ผมไม่ได้มีเจตนาอย่างนั้น โธของผมคือ กิจการ
เจริญรุ่งเรืองครับ”

“ดาู้ตัวดีค่ะ”

วรรณรดารู้ตัวดีว่าพระเอกระดับปฐุณีไม่มีทางสนใจคนอย่าง
เธอหรอก แต่เธอตั้งใจและเลิกมอบความรู้สึกดีๆ ให้เขาไม่ได้ ทั้งที่รู้ว่า
เขาคือคนรักของเพื่อน เธอก็ยังพยายามให้ความหวังตัวเอง หวังว่า
สักวันปฐุณีกับขวัญชีวิตจะไปด้วยกันไม่รอด แล้วเมื่อนั้นปฐุณีก็จะหันมา
มองเธอบ้าง

การตั้งวิศรุตซึ่งเป็นลูกพี่ลูกน้องให้เข้ามาตามจับขวัญชีวิตนั้น ก็
หวังจะเห็นความแตกแยก แต่ทั้งคู่ก็ยังดูรักกันเหนียวแน่นเหมือนเดิม
ทางเดียวที่วรรณรดาทำได้คือ ‘ทำใจ’ คิดเสียว่าไม่ใช่เนื้อคู่กัน แต่
พอได้อยู่ใกล้ๆ เขาก็ไร ความน่ารักสนุกสนานของเขาก็ทำให้วรรณรดา

ใจอ่อนโยน

“คุณดาสวยน่ารักในแบบคุณดาครับ ขอให้คุณดาเจอชายในฝัน
ไวๆ นะครับ นี่ก็เป็นคำอวยพรวันเกิดอีกข้อแล้วกัน”

“ค่ะ ขอบคุณมากๆ ค่ะ” แม่จะอยากคุยกับเขานานๆ อยากมอง
หน้าเขาให้หายคิดถึง แต่วรรณดาที่รู้ว่าไม่ควร...ไม่ควรให้ความใกล้ชิด
ทำให้ตัวเองเจ็บมากกว่านี้ และไม่ควรให้ความหวังทำให้เธอคิดถึงเขา
เช่นกัน ดังนั้น...ยามที่หาข้ออ้างที่ร้านนี้ได้วรรณดาจะต้องรีบทำทันที

ครั้งนี้ก็เช่นกัน ลูกค้าจากเวียดนามที่เธอพามาเลี้ยงข้าวกลับไป
นานแล้ว แต่วรรณดาที่หาข้ออ้างได้ว่าสถานที่อันร่มรื่นในร้านของเขา
ควรค่าแก่การนั่งอ่านหนังสือเล่มที่ซุกอยู่ในกระเป๋าสะพาย ทั้งที่
จริงๆ แล้ว เธอนั่งรอเขา แต่เมื่อเห็นว่าเป็นเวลาบ่ายคล้อย และดีไม่ตี
วันนี้เขาอาจไม่เข้ามาที่ร้าน วรรณดาจึงคิดจะกลับบ้าน ทั้งที่รู้สึก
ห่อเหี่ยวเมื่อรู้ว่าเขากำลังอยู่กับขวัญชีวิตเพื่อนสนิทของเธอ

“แล้วนี่คุณดาอิมหรือยังครับ”

“อิมแล้วค่ะ พ่อครัวที่นี่ทำอาหารอร่อยมากค่ะ มาที่ไรเจริญ
อาหารแบบลิ้มตัวทุกที...แต่ถามทำไมคะ”

“อยากจะชวนดื่มกาแฟด้วยกันสักแก้วครับ”

“เอาไว้โอกาสหน้าดีกว่าค่ะ ดาไม่ดื่มกาแฟตอนบ่าย แล้ววันหนึ่ง
ดาก็ไม่ดื่มกาแฟหลายแก้วค่ะ ใจเต้นตบๆ ดาไม่อยากนอนไม่หลับ”

“นอนไม่หลับก็ออกไปแดนซ์”

“ดา รู้สึกว่าตัวเองแก่แล้วค่ะ ดายี่สิบเจ็ดเต็มแล้วนะคะ แदनซ์
แล้วไม่สนุกเหมือนเดิม”

“ถ้าคุณดาแก่ ผมไม่แก๊งก์เลยเธอ”

“ผู้ชายแก่ซ้ากว่าผู้หญิงค่ะ โดยเฉพาะคนผิวคล้ำๆ แบบพี่นุ้ม
...แก่ซ้ามาก”

“เอ๊ะ...พูดแบบนี้คุณดาจะบอกว่าผมด่าใช่ไหมครับ”

“ดาเปล่าบอกอย่างนั้นนะคะ”

“ถ้าอย่างนั้น...เมื่อกี้ผมก็ไม่ได้หมายความว่าคุณดาเตี้ยม่อต้อเหมือนกันครับ เป็นอันว่าหายกันนะ ดีไหม”

“ค่ะ”

ตาสองคู่ประสานกัน เห็นแววตาของเขาแล้ววรรณดาอ่านไม่ออกว่าคิดอะไรกับเธอ...แต่เธอรู้ใจตัวเองดีว่าคิดอะไรกับเขา เธอกลัวว่าดวงตาของเธอจะทำให้เขาอ่านความรู้สึกในหัวใจได้...แล้ววรรณดาก็ได้สติ เธอยิ้มให้เขาก่อนจะบอกว่า

“คุยกันนานแล้ว ดาชักเมื่อยแล้วค่ะ”

“งั้นผมไม่กวนคุณดาแล้วครับ” ปวุฒิก้าวไปเปิดประตูรถให้หญิงสาว

วรรณดาขม้มให้เขาก่อนจะเดินไปนั่งประจำที่คนขับ

“ขับรถด้วยความระมัดระวังนะครับ”

“ขอบคุณมากๆ ค่ะ”

เขาปิดประตูให้ วรรณดาสตาร์ตเครื่องโดยปวุฒียังยืนยิ้มเห็นฟันขาวเรียงเสมอกันอยู่ข้างรถ และก่อนจะถอยรถวรรณดาก็โบกมือให้เขา พอรถเคลื่อนไปข้างหน้าเธอก็มองกระจกส่องหลังก่อนจะพูดเบาๆ กับตัวเองว่า

“น่ารักอย่างนี้สิน่า ดาถึงตัดใจจากพี่บูมไม่ได้เสียที”

แม้จะมีห้องชุดเป็นของตัวเองเพื่อความเป็นส่วนตัวในบางโอกาส

แต่วิศรุตซึ่งเป็นบุตรชายเพียงคนเดียวของกมลกับเสนห์จันทร์ ลิ้มวรราช์ ก็ยังพักอยู่ในบ้านหลังใหญ่ที่อยู่ภายในรั้วบ้านของตระกูลลิ้มวรราช์ ซึ่งมีคฤหาสน์ของอากงอาม่าผู้เป็นต้นตระกูลลิ้มวรราช์ที่ล่งลับ

ไปแล้วเป็นเรือนหลังประธานอยู่กลางเนื้อที่ที่แวดล้อมไปด้วยต้นไม้ใหญ่เขียวขจีและสวนสวย ปัจจุบันคฤหาสน์หลังนั้นเป็นที่พักของครอบครัวนาคตล ลีเมอร์รี่ ซึ่งเป็นบุตรชายคนโตของตระกูล

นาคตลกับอุทุมพรมีบุตรสาวด้วยกันสี่คน ลูกสาวคนโตกับคนรองแต่งงานและย้ายไปอยู่กับครอบครัวของสามีซึ่งมีธุรกิจใหญ่ไม่แพ้กัน ส่วนบุตรสาวคนที่สาม ปัจจุบันเรียนปริญญาเอกอยู่ที่ประเทศอังกฤษ ไม่สนใจธุรกิจของครอบครัว และมีที่ท้าวว่าจะไม่กลับมาอยู่ประเทศไทยเพราะคู่รักเป็นคนฝรั่งเศส

ลูกสาวคนเล็ก วรณรดา ลีเมอร์รี่ เรียนจบระดับปริญญาโทที่ออสเตรเลียแล้ว อุทุมพรจึงต้องรีบเรียกตัวให้กลับมาอยู่ด้วยกัน เพราะเกรงว่าหากปล่อยให้ใช้ชีวิตอิสระอยู่ต่างแดน วรณรดาจะลืมนบ้านเหมือนพี่สาวคนที่สามซึ่งคบหากับหนุ่มต่างชาติ ปล่อยให้บ้านหลังนี้เปลี่ยวเหงาเพราะไม่มีลูกๆ รายล้อมเหมือนในอดีต

กลับมาแล้ววรณรดาก็เข้าทำงานในบริษัทของตระกูลเหมือนวิศรุต บุตรชายคนเดียวของอา ในตำแหน่งผู้จัดการฝ่ายประชาสัมพันธ์ วรณรดาจึงมีโอกาสพบปะผู้คนมากหน้าหลายตา รวมถึงบรรดาลูกชายเพื่อนสนิทของบิดามารดา แต่วรณรดาก็ไม่สนใจใครสักคน

ใจของวรณรดาอยู่กับปวุฒิ ดาราหนุ่มที่เธอหลงใหลรูปร่างหน้าตาและบทบาทการแสดง เมื่อเธอเป็นเพื่อนสนิทกับขวัญชีวี ทำให้มีโอกาสใกล้ชิดกับปวุฒิบ่อยครั้ง และทุกครั้งวรณรดาก็ต้องเจ็บแปลบหัวใจเมื่อรู้ว่าหัวใจของตัวเองทรยศหักหลังเพื่อนสนิท ทางเดียวที่วรณรดาทำได้อย่างถูกต้องนั่นก็คือ ทำให้ขวัญชีวีกับปวุฒิเลิกกันเสียก่อน

เธอคิดว่าหากวิศรุตญาติของตัวเองซึ่งจัดว่าเป็นหนุ่มไฮโซเข้าไปพัวพันจะทำให้ขวัญชีวีหวั่นไหว แต่หัวใจของขวัญชีวีก็แกร่งกว่าที่

วรรณดาประหม่นไว้ ขวัญซิวไม่ต้องการลาภ ยศ สรรเสริญ หรือเงินทองมากกว่าที่มีอยู่ พอใจที่จะได้รักปฐุมิ พระเอกที่ใกล้ปลดระวางตัวเองเพราะคลืนลูกใหม่

ลงจากรถแล้ววรรณดาก็เดินเข้าบ้านด้วยอาการเหงาๆ แม่บ้านรีบมาช่วยถือกระเป๋าเอกสารเหมือนเมื่อครั้งที่เธอเป็นนักเรียน

“คุณพ่อกับคุณแม่กลับมาหรือยังคะ”

“ยังคะ มีงานเลี้ยง”

วรรณดาถอนหายใจเบาๆ บ้านหลังใหญ่ มีคนอยู่อาศัยนับสิบคน แต่เธอกลับรู้สึกเหงา บิดากับมารดามีแต่งงานและงาน บางครั้งวรรณดาก็รู้สึกอิจฉาที่สาวทั้งสามคนที่หลุดพ้นจากบ้านหลังนี้ไปได้

“คุณหนูจะทานข้าวเย็นเลยไหมคะ”

“วันนี้ดาอิมแล้วค่ะป้า ดาขอขึ้นห้องเลยแล้วกันนะ ไม่ต้องตั้งโต๊ะตอนเย็นหรอก”

เมื่อคืนเธอกลับมาเกือบสว่าง นอนหลับเพียงครึ่งริบอาบน้ำแต่งตัว ขับรถไปทำงาน วันนี้ทั้งวันวรรณดาจึงรู้สึกไม่สดชื่นนัก

วรรณดาล้มตัวลงบนที่นอนนุ่มสะอาดและหอมกรุ่นอยู่ตลอดเวลาทั้งที่ยังสวมชุดที่ใส่ไปทำงาน

พอจะเคลิ้มหลับหญิงสาวก็สะดุ้งตื่นเมื่อได้ยินเสียงโทรศัพท์ที่วางไว้ใกล้ๆ มือ

“พี่รุต”

“ออกไปหาอะไรกินกันไหม”

“คุณมาร์คกลับมาแล้วหรือคะ”

“พี่จะออกไปกับมาร์คนี้แหละ อยากชวนไปด้วยนะ เปิดหูเปิดตา”

“ดาขอตัวแล้วกันค่ะ”

“เป็นอะไร เหมือนเปลี่ยๆ ไม่สบายหรือเปล่า” ด้วยเป็นลูกชาย

คนเดียว และเขาก็มีอายุไม่ห่างจากรรณรดาเท่าไร แม้จะไม่ใช้พี่น้อง
 คลานตามกันมา แต่วิศรุตกับวรณรดาก็สนิทสนมกันเป็นอย่างดีมาก

“ไม่มีอะไรหรอกค่ะ...ดาหัลบตอนเย็นนะ ขอบคุณนะคะ”

“ไม่เป็นไร เราพี่น้องกัน ดา...คือพี่มีเรื่องจะบอกดาไว้ คือเรื่องที่
 ดาให้พี่ช่วยจับขวัญนะ พี่ขอบายนะ”

“ทำไมล่ะคะ”

“ดาก็เห็นนี่ ขวัญไม่สนใจพี่เลยสักนิด พี่ท้อแล้ว...แต่ดาไม่ต้อง
 ห่วงนะ ตอนนี้มีแผนการใหม่ที่จะช่วยดา พี่จะให้มาร์คจับขวัญแทนพี่”

“พี่รู้อ!”

“ไม่ต้องทำเสียงอย่างนั้นหรอก พี่ไม่บอกมาร์คหรือกว่าพี่มี
 เหตุผลอะไรถึงต้องให้เขาช่วยเหลือ เรารู้กันแค่สองคนเหมือนเดิม”

“แล้วมันจะสำเร็จหรือคะพี่”

“พี่กำลังเกลี้ยกล่อมมาร์คอยู่นะ พี่คิดว่าจะเอาเรื่องงานมาช่วย
 ประโยชน์แก้อูกูล สนุกๆ มีข่าวสืบหน้ายังงี้พี่จะรายงานให้ทราบอีกทีนะ”

“ทางการชะเหลือเกิน”

“อ้าว...คุยกับผู้จัดการฝ่าย ก็ต้องเป็นเรื่องเป็นราวหน่อย”

“ขอบคุณค่ะพี่ แต่ถ้าไม่สำเร็จ พี่รู้อไม่ต้องคิดอะไรมากนักคะ
 ดาคิดว่าดาดัดใจจะง่ายกว่า”

“รักไปแล้วก็รักไปเหอะ จะตัดใจทำไมล่ะ ส่วนฝ่ายปฐุมิ ดาก็หา
 วิธีพิชิตใจเขาเองนะ พี่ไม่รู้จะช่วยยังไงเหมือนกัน”

“ทำไมพี่ไม่ห้ามดา”

“สู้เพื่อความรักมันก็เป็นเรื่องดีไม่ใช่เหรอ”

“แต่รักแฟนของเพื่อนมันผิด”

“เขายังไม่ได้แต่งงานกัน อะไรมันก็เปลี่ยนแปลงได้เสมอ ท่อง
 ไว้ๆ โอเค แค่นี้ก่อนนะ มาร์คออกมาจากห้องน้ำแล้ว พี่จะพาเขาไป

เสียงส่งลั๊กหน้อย ดูแลตัวเองนะ”

เสียงเคาะประตูห้องธุรการดังขึ้น ทำให้ปวุฒิต้องเงยหน้าจาก

บทละคร และพอเห็น วุฒินารท ปิติเวช พระรองตลอดกาลคนจาก จังหวัดเดียวกัน และยังเป็นหุ้นส่วนครีwpวุฒิ ผลักประตูเข้ามา ปวุฒิก็วางบทลงบนโซฟาแล้วประสานมือไว้บนศีรษะก่อนจะบิดขี้เกียจ วุฒินารทนั่งลงบนโซฟาแล้วเอ่ยปากว่า

“แกไม่รู้ลั๊กอะไรบ้างเลยหรือ”

“เรื่องอะไรวะ อาร์มภบทลั๊กหน้อยสิเพื่อน”

“ดูไม่ออกจริงๆ หรือไง”

ปวุฒิถอนหายใจเบาๆ ทั้งที่รู้ที่อยู่เต็มอกกว่าเพื่อนสนิทกำลังพูดถึงเรื่องอะไร

“ข้าว่าคุณดาชอบแก”

“ไหนแกบอกว่าจะทำให้คุณดาชอบแกให้ได้”

“ก็เธอชอบแกนี่ ข้าหมดอารมณ์จับแล้ววะ แล้วอีกอย่าง เธอเป็นไฮโซด้วย ข้าเอง...แกก็รู้ พี่นของเรามันสามัญชนคนธรรมดา พ่อแม่เป็นครูบ้านนอก ก้าวขึ้นมาถึงขั้นนี้ก็นับว่าบุญแล้ว”

“กินอะไรผิดสำแดงมาหรือเปล่า มาถึงก็ทำท่าท้อแท้ใจเสียอย่างนั้น วันนี้คุณดาพูดอะไรกับเอ็งหรือ”

“เปล่า...เธอนั่งอ่านหนังสือเจียบๆ รอแกตรงใต้ต้นลำทมมระหว่างนั้นข้าก็เห็นชะเง้อชะเง่ไปที่ลานจอดรถอยู่บ่อยๆ เห็นแบบนี้มาหลายหนแล้วแหละ เวลาที่มาที่นี่แล้วไม่เจอแก”

ปวุฒิรู้ว่าวรรณตรารู้ลั๊กอย่างไรกับตน แต่เขารักขวัญชีวิตี จะว่าไปแล้ววรรณตราที่สูงเกินกว่าที่เขาจะเอ้อมถึง ดังนั้น การถนอมน้ำใจกันไว้ในลักษณะเพื่อนจึงดีที่สุด และการที่วุฒินารทเปิดเผยความรู้อั๊ก

ออกมาแบบนี้ เขาก็ไม่อยากเผยความรู้สึกตัวเองออกไปให้มากเรื่อง
มากความ ปวุฒิจึงได้แต่ถอนหายใจเบาๆ วุฒินารถเลยต้องเปลี่ยน
เรื่องคุยบ้าง

“น้องสาวแกติดต่อมาบ้างหรือเปล่า”

ปวุฒียกไหล่อย่างไม่สนใจ

“แกจะปล่อยให้ให้น้องสาวแกไปทะเลล่อนๆ อย่างกับเด็กไม่มีพ่อ
ไม่มีแม่ ไม่มีพี่ไม่ได้นะโว้ย”

“แกก็รู้ว่าข้าไม่มีเวลาดูแล แล้วเขาเองก็ไม่ได้ทำตัวเสียหาย
อะไร แคมี่มีความคิดไม่เหมือนชาวบ้านชาวช่องเขาก็เท่านั้นเอง”

“แล้วจะเรียนจบใหม่หะ ก็ไปเข้าไปแล้ว”

คนที่สองหนุ่มพูดถึงคือ เพียงออ น้องสาวของปวุฒิ เพียงอรัก
ความเป็นอิสระเสรี ไม่ชอบอยู่ในกฎเกณฑ์ หลังจากจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่
ที่หก เธอก็ขอบิดามารดามาเรียนต่อที่มหาวิทยาลัยรามคำแหง ไม่สน
ใจเอ็นทรานซ์เข้ามหาวิทยาลัยของรัฐบาล ไม่สนใจมหาวิทยาลัยเอกชน
ทั้งที่พี่ชายและบิดามารดามีปัญญาสงเสียด เพียงออเลือกเรียนคณะ
มนุษยศาสตร์ เอกสื่อสารมวลชน เพราะอยากเป็นนักข่าวและนักเขียน
หญิงสาวชอบทำกิจกรรมและการท่องเที่ยวเป็นชีวิตจิตใจ

เพียงออเคยโบกรถจากกรุงเทพฯ ไปถึงอำเภอแม่สาย จังหวัด
เชียงราย โบกรถเที่ยวในจังหวัดเชียงราย โบกรถจากเชียงรายไป
เชียงใหม่ จากเชียงใหม่ไปแม่ฮ่องสอน และนั่งรถไฟที่โบกได้กลับมา
กรุงเทพฯ พร้อมกับเขียนเรื่องเล่าระหว่างที่เดินทางรอนแรมแบบสาว
นักโบกเสนอลำนักพิมพ์ และสำนักพิมพ์ก็พิมพ์ออกจำหน่าย ได้ค่า
ลิขสิทธิ์มาจึงฮึกเหิมแบกเป้เดี่ยวเที่ยวลาวเหนือจดลาวใต้ เขียนหนังสือ
บอกเล่าเรื่องราวระหว่างการเดินทางเป็นเรื่องที่สอง

เรื่องที่สามเธออาจหาญทำโครงการเข้าไปขอทุนจากบริษัทแห่ง

หนึ่ง เพื่อไปเที่ยวเวียดนามใต้จนถึงเวียดนามเหนือ โดยเข้าไปใช้เส้นทางผ่านทางประเทศกัมพูชา ขากลับนั่งรถจากฮานอยมายังเวียงจันทน์ ครั้งนั้นเพียงออหายไปเกือบครึ่งเดือน กลับมาในสภาพที่ผอมโรคมเพราะเจ็บป่วยระหว่างการเดินทาง แต่เธอก็ทำได้เซ็ดหลาบ

หลังจากถูกพี่ชายขนาบให้ตั้งใจเรียนหนังสือ เพียงออกก็แอบทำโครงการเที่ยวอินโดนีเซีย สิงคโปร์ และมาเลเซีย ตามสไตล์ของตน กระทั่งได้ทุนจากบริษัทเดิมและได้ค่าลิขสิทธิ์จากหนังสือสามเล่มที่พิมพ์ไปแล้วมาสมทบ หญิงสาวก็แบกเป้ออกจากบ้าน ทิ้งไว้เพียงจดหมายน้อยให้พี่ชายได้รับรู้ เมื่อรับรู้แล้วปวุฒิก็ได้แต่ภาวนาว่า ระหว่างการตะลอนเที่ยวนั้น น้องสาวจะเอาตัวรอดกลับมาพร้อมกับประสบการณ์ที่คนอื่นไม่ต้องลงทุนลงแรงมากนัก

“ก็ปีกีช่างมันเหอะ มันก็บอกแล้วว่าประสบการณ์ไม่มีให้ในมหาวิทยาลัย”

“ไอ้พี่ใจดำ”

“ใจดีต่างหากไฉน แล้วทำไมแกไม่ส่งเมลไปถาม หรือไม่ก็โทร. เข้าเครื่องมัน”

“ส่งเมลไปแล้ว เพียงขอตอบมาว่าสบายดีไม่ต้องห่วง โทร. ไปไม่รับสาย ไม่ยอมเปิดเครื่อง แต่เห็นอยู่บ้างที่เอารูปลงเฟซบุ๊ก หรือบล็อก...ก็คงยังไม่ตายแหละ”

“งั้นก็ไม่ต้องห่วงมันหรอก ห่วงตัวเองเถอะ มีงานอะไรติดต่อมาอีกหรือเปล่า”

“ไม่มีก็เฝ้าร้าน นี่จะกลายเป็นพ่อครัวอยู่แล้วเนี่ย เด็กเสิร์ฟลาป่วยก็ต้องออกมาดูแขกเอง”

“น่า...สู้ๆ เพื่อน”

“วาสนาข้ามันไม่ต้ออย่างเอ็ง ว่าไปซำก็ได้หล่อน้อยไปกว่าเอ็ง

เลยนะ”

“แกพูดแบบนี้เป็นครั้งที่สองพันแล้วนะ ไม่เมื่อจะพูดบ้างหรือยังไง”

“ขอใจที่ให้ระบาย แล้วแกจะไม่กินข้าวกินอะไรบ้างเหอ”

“ไม่เหอออก ยังอึมว่าจะออกไปฟิตเนสสักหน่อย รู้สึกไม่เฟิร์มเท่า
เมื่อก่อน”

“ถ้าผู้จัดติดต่อกมาก็อย่าลืมนะเอ๋ยถึงข้าด้วยล่ะ”

“แกล่เล่นเป็นเพื่อนข้ามายี่สิบเรื่องแล้วนะ เล่นจนไม่มีบทอะไรจะ
ให้เล่นแล้ว”

“ข้าต้องเป็นพ่อครัวไปจนแก่ตายเลยไซ้ใหม่เนี่ย เซ็งไว้ย” วุฒินารท
ขยี้ผมแล้วลุกขึ้น

ปวุฒินาทที่นั่งอยู่มองหน้าเพื่อน วุฒินารทแลสบตาแล้วลอกตาไปมา

“นารท ถ้ามอะไรหน่อยเหอะ”

“ถ้ามมา”

“แกรู้สึกยังไงกับเฟียงออ”

4

เพียงออเดินทางจากกรุงเทพฯ โดยเที่ยวบินของสายการบิน
ต้นทูนต่ำ ลงที่สนามบินนุงูระหึไร เมืองเดนปาซาร์ เกาะบาหลึ ประเทศ
อินโดนีเซีย หลังจากนั้นหญิงสาวก็เช็กอินเข้าที่พักสำหรับนักท่องเที่ยว
แบบแบกเป้ท่องเที่ยวเน้นที่ความประหยัด ใช้บริการซีตีทัวร์สี่วันเดิน
ทางไปยังที่ต่างๆ เพื่อเก็บภาพและเรื่องราวในเกาะบาหลึ

ตั้งใจทำงานเรียบริ่อยเพียงออกก็ซื้อตั๋วรถตู้ ข้ามเรือเฟอร์รี่มายัง
เมืองสุราบายา เข้าที่พักและซื้อทัวร์เพื่อไปเที่ยวภูเขาไฟอิเจน และภูเขา
ไฟโบโรม ใช้เวลาที่สุราบายาสี่วัน หลังจากนั้นหญิงสาวก็นั่งรถตู้ไปยัง
ยอกยการ์ตาเพื่อเที่ยวชมพุทธสถานบุโรพุทโธ วัดปรัมบานัน ลาวา
จากภูเขาไฟเมอราปี ฯลฯ เพียงออเป็นใช้หวัด หญิงสาวใช้เวลาพักผ่อน
ถนอมร่างกายอยู่ที่โรงแรมหนึ่งวันเต็มๆ แม้จะยังไม่หายดีแต่เพียงออ
ก็ต้องเดินทางโดยรถไฟไปยังเมืองจากร์ตา เมืองหลวงของประเทศ
อินโดนีเซีย เพื่อขึ้นเครื่องบินต่อไปยังประเทศสิงคโปร์ตามแผนการ
ที่วางไว้

ที่จากร์ตาเพียงออได้เช็กอีเมลจากโทรศัพท์มือถือที่เชื่อมต่อกับ
สัญญาณอินเทอร์เน็ตวาย-ฟายของโรงแรม และหญิงสาวก็ยิ้มเมื่อเห็น
ข้อความจากวุฒินารท เพื่อนสนิทของพี่ชาย

‘ไอ้ตัวยุ่ง ตอานี่อยู่ที่ไหน รู้ใหม่ว่าที่ทั้งสองคนเป็นห่วงมาก กริ่งกร้างส่งเสียงกลับมาหาหน่อยสิ...คิดถึงกันมากแล้วนะ ดูแลตัวเองด้วย มีปัญหาอะไรก็รีบโทร. กลับมาเลยนะ อย่าคะนองให้มากนัก ยังไงเรามันก็เป็นผู้หญิง...แค่นี้แหละ’ ได้รับเมลแล้วตอบกลับมาด้วยล่ะ’

วุฒินารถเรียนจบทางด้านรัฐศาสตร์จากมหาวิทยาลัยเอกชนแห่งหนึ่ง ด้วยสรีระบวกกับหน้าตาทำให้เขาเข้าวงการได้ไม่ยาก แต่การลือสารโดยใช้ตัวอักษรของวุฒินารถยังจะต้องปรับปรุงอีกยกใหญ่

อ่านอีเมลจากเพื่อนและหุ้นส่วนใหญ่ร้านอาหารของพี่ชายแล้วเพียงออกก็พิมพ์ข้อความตอบโต้ทั้งที่ยังมีเนียแกหัวดไปว่า

‘น้องผู้หญิงคนนี้สบายดี มีความสุขมาก ขอขอบคุณสำหรับความห่วงใยคะ จะซื้อโสร่งไปฝากพี่ปู้มกับพี่นารถคนละผืน ขอโทษด้วยที่ทำให้เป็นห่วง รักษาสุขภาพด้วยนะคะ เห็นหน้ากันเมื่อไหร่แสดงว่าน้องถึงเมืองไทยเมื่อนั้น...ขอแสดงความเคารพนับถือเป็นอย่างยิ่ง เพียง-อ อ วัฒนธริยะ’

นั่งรถไฟออกมาจากสนามบินช่างฮีของประเทศสิงคโปร์ซึ่งเป็น สนามบินที่ดีที่สุดแห่งหนึ่งของโลก เพียงออกก็เบกเป็ไบใหญ่เดินหาที่พักย่านไชนาทาวน์ ด้วยความอ่อนเพลียเพราะพิษไข้ หลังจากได้พักแล้วเธอก็กินยาและหลับไหลไปอย่างยาวนาน

ตื่นมาอีกที เพียงอคนแก๊งก็อาบน้ำอุ่นแต่งตัว สะพายเป็ไบเล็ก มีกล้องดิจิทัลตัวใหญ่ สมุดบันทึก พาสปอร์ต และกระเป๋าใส่สตางค์ที่มีบัตรเครดิต...บัตรเสริมที่พี่ชายทำไว้ให้ใช้ยามฉุกเฉิน เดินลงมาจากชั้นบน

เธอพบหญิงชราชาวจีนซึ่งน่าจะเป็นเจ้าของเกสต์เฮาส์แห่งนี้นั่งอยู่กับหญิงชราอีกคน ไบหน้าของทั้งคู่ละม้ายกัน เพียงอร้องทักเป็น

ภาษาอังกฤษตามนิสัยที่พร้อมจะเป็นมิตรกับทุกคนที่อยู่ในคลองจักษ์

“เป็นพี่น้องฝาแฝดกันหรือเปล่าคะ”

“เปล่าหรอกจ้ะ...หนูเป็นคนไทยหรือเปล่า” หญิงชราที่เพียงออบเพียงเห็นหน้าถามเป็นภาษาไทยสำเนียงแปร่งหู

เมื่อรู้ว่าหญิงชราวัยเกินเจ็ดสิบปีแน่ๆ พูดภาษาไทยได้ เพียงออบก็รีบยกมือไหว้ทันที

“พูดไทยได้ด้วยหรอคะ”

“พูดได้นิดหน่อย”

“ทำไมพูดไทยได้”

“เคยมีเพื่อนเป็นคนไทย ไม่สิ...ตอนนี้ก็มีเพื่อนเป็นคนไทยอยู่แล้ว ก็ไปเมืองไทยบ่อยๆ เจอคนไทยบ่อยๆ ด้วย เลยไม่ลืมภาษาไทย”

พอหญิงชราเกริ่นนำแบบนี้ เพียงออบจึงถือโอกาสซักไซ้ เพราะเรื่องราวแบบนี้ น่าอ่านชอบใจยิ่งนัก และเธอก็ได้รู้ว่าหญิงชราสองคนนี้เป็นพี่น้องกัน คนเป็นพี่สาวซึ่งพูดภาษาไทยไม่ได้ชื่อหลินชิวฮั่ว เป็นมารดาของเจ้าของเกสต์เฮาส์ มีบ้านพักอยู่ไม่ไกลจากที่นี่มากนัก ส่วนคนน้องชื่อหลินชิวอิน ปกติพำนักอยู่ในเมืองปิ่นัง ประเทศมาเลเซีย แต่พี่สาวเข้าโรงพยาบาลเพราะเป็นโรคไข้มันอุดตันในเส้นเลือด จึงนั่งรถจากปิ่นังมาเยี่ยม

หลินชิวอินมีโรงแรมคล้ายเกสต์เฮาส์แบบนี้ที่เกาะปิ่นัง ในเมืองจอร์จทาวน์ แน่แน่นอนว่าเพียงออบต้องขออนามบัตรของหลินชิวอินติดกระเป๋าไว้ เพราะตามแผนการเดินทางครั้งนี้ ออกจากสิงคโปร์แล้ว เพียงออบจะไปมาเลเซีย เริ่มที่เมืองมะละกา เมืองมรดกโลก จุดเริ่มต้นของความเจริญรุ่งเรืองในภูมิภาคนี้ แล้วก็ไปกรุงกัวลาลัมเปอร์ เมืองหลวงของมาเลเซีย ซึ่งมีตึกแฝดสูงติดอันดับโลก ปิดท้ายที่เมืองปิ่นัง หรืออดีตเกาะหมากของสยามประเทศ โดยเพียงออบตั้งใจจะนั่งรถไฟ

จากเมืองบัตเตอร์เวิร์ธกลับประเทศไทย

ที่ปิ่นัง เพียงออเข้าพักที่ Green Inn Heritage Guesthouse บ้านหลังใหญ่เป็นมรดกตกทอดซึ่งตั้งอยู่ในซอย Love ซึ่งหลินซิวอินแปลงสภาพให้เป็นโรงแรมสำหรับนักเดินทางที่ต้องการชื่นชมสถาปัตยกรรมจีนผสมยุโรป อาคารเจ็บไข้ได้ป่วยที่สำแดงออกมาอย่างไม่มีการบงบอกล่วงหน้า ทำให้พี่ชายของเพียงออที่อยู่ประเทศไทยถึงกับวุ่นวายเลยทีเดียว

หลังจากถ่ายแบบประกอบเรื่องท่องเที่ยวลงนิตยสารผู้หญิงฉบับหนึ่งของประเทศไทยเสร็จแล้ว ขวัญชีวิตก็ขอตัวเข้าห้องพักของโรงแรมระดับห้าดาวเพราะรู้สึกปวดหัว เนื่องจากวันนี้ฝนตกทำให้การถ่ายทำนอกสถานที่ในภาคบ่ายเป็นไปอย่างทุลักทุเล ขวัญชีวิตถูกละของฝนประกอบกับพักผ่อนไม่เพียงพอเพื่อเร่งปิดกล้องละครเรื่อง *ลานลูกไม้* ก่อนจะเดินทางมาทำงานที่ปิ่นัง ทำให้เธอรู้สึกครั่นเนื้อครั่นตัว หลังจากอาบน้ำอุ่น กินยาแก้ไข้แล้วขวัญชีวิตก็ล้มตัวลงนอน

หญิงสาวไม้ได้ปิดโทรศัพท์มือถือไว้เหมือนตอนที่อยู่ประเทศไทย จึงต้องรับสายอย่างสะลึมสะลือเมื่อเจ้าเครื่องมือสื่อสารแผดเสียงกลางดึก

เมื่อเห็นชื่อหน้าจอขวัญชีวิตก็หวั่นใจว่าจะเกิดเรื่องไม่ดี เพราะปกติปกติไม่เคยโทร. หาหลังสองทุ่ม นอกจากวันที่เขาเมาแล้วซึ่งนานๆจะมีสักครั้ง

“มีอะไรหรือคะพี่บูม” ขวัญชีวิตลุกขึ้นนั่งเมื่อกดรับสายแล้ว

“พี่ไม้ได้รับกวนขวัญนะ” น้ำเสียงของเขาเป็นปกติดี

“คุยได้ค่ะ”

“เพียงออเข้าโรงพยาบาลนะ ตอนนี้อยู่ปิ่นัง กำลังจะเข้าผ่าตัด

“ใส่ดิงอ๊กเสบโดยต่วน ตอนนี่ขวัญอยู่ปีนัง พี่ก็เลยอยากรบกวนให้ขวัญไปดูแลเพียงออหน้อยจะได้ใหม่”

“ได้ค่ะได้”

พียงน้ำเสียงร่อนรนของเขาไม่ทันจบขวัญชีวีก็รีบรับปากทันที แต่เมื่อเอ่ยปากไปแล้วก็หวั่นใจว่าเธอจะเดินทางไปไหนมาไหนในเมืองนี้อย่างไร จะไปปลุกที่มงานให้ไปด้วยกันก็รู้สึกเกรงใจ และเชื่อว่าเธอไม่เคยเดินทางท่องเที่ยวในต่างประเทศ การพียงพาเจ้าหน้าที่ของโรงแรมเป็นการแก้ปัญหาที่ขวัญชีวีหาทางออกได้

หลังจากได้ชื่อโรงพยาบาลมาแล้ว ขวัญชีวีก็รีบเปลี่ยนเสื้อผ้า ตอนนี่ปู้ฉิกกำลังหาตัวเครื่องบินเพื่อจะบินมาดูอาการของน้องสาวคนเดียวของเขาในวันพรุ่งนี้

ขวัญชีวีลงไปที่ลิโอบบี ตอนแรกหญิงสาวจะพียงพารถของโรงแรม แต่พอดีที่หน้าโรงแรมมีรถแท็กซี่มาส่งผู้โดยสาร เธอจึงเปลี่ยนใจไปใช้บริการเพราะคิดว่าสะดวกกว่า

ขวัญชีวีรู้สึกแปลกใจอีกครั้ง เพราะคนที่นั่งอยู่หน้าห้องผ่าตัดเป็นคนที่ไม่คิดว่าจะได้เจอที่นี่ ‘มิสเตอร์มาร์ค’ เพื่อนของวิศรุต เขาเองก็ทำหน้าที่แปลกใจไม่น้อยเมื่อเห็นขวัญชีวีเดินหน้าตาตื่นเข้ามา

“คุณมาร์ค” ขวัญชีวีเอ่ยทักเขาด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา

“คุณขวัญ... คุณมาที่นี่ได้อย่างไรครับ” เขาลุกขึ้นจากม้านั่ง และเดินเข้ามาหาหญิงสาวอย่างกระตือรือร้น

การได้พบกันที่ประเทศไทยถึงสองครั้ง และการบังเอิญพบกันอย่างไม่คาดฝันในปีนัง ทำให้เขารู้สึกว่าเขากำลังเป็นเจ้าของบ้านที่ต้องต้อนรับหญิงสาวให้ดีที่สุด

“น้องสาวฉัน เข้ารับการผ่าตัดใส่ดิงอ๊กเสบ ฉันมาดูค่ะ”

“แล้วคุณมาที่นี่ได้อย่างไร”

“พอดีฉันมาทำงาน...มาถ่ายแบบ คุณละคะ มานั่งรอใคร ใคร เป็นอะไร” มีคำถามอีกหลายประโยคอยู่ในใจของขวัญชีวี

นี่เขาไม่ใช่คนฮ่องกงหรือ เขาเป็นคนปักษ์เหนือ และมานั่งรอใคร มองจากเสื้อผ้าของเขาในวันนี้...กางเกงขาสั้น รองเท้าแตะ เสื้อยืด สีดำเก่าซีด แต่ด้วยสรีระสมส่วน เสื้อผ้าพวกนั้นจึงไม่ทำให้เขาดูแย่ง

วันนี้ผมเขาดูไม่ขึ้นน้ำมันหรือเจลใส่ผมเหมือนที่เคยเห็นสองครั้ง ขวัญชีวีจึงรู้สึกว่าเขารีบร้อนมาโรงพยาบาลเป็นอย่างมาก

ส่วนขวัญชีวีนั้น เขาก็คงเห็นว่าเธอไม่ได้สวยสดเหมือนวันที่เจอในงานันเกิด และในห้างสรรพสินค้าเช่นกัน เพราะเธอเพิ่งตื่น จึงไม่ได้แต่งหน้า และเสื้อผ้าที่สวมอยู่ก็เป็นเพียงกางเกงขาสั้นสามส่วนกับเสื้อยืดตัวหลวมๆ ที่ยับย่น

“ผมพาน้องคนไทย...แขกของโรงแรมมารักษาตัว ไม่ทราบว่าคุณเดียวกันหรือเปล่าคะ”

“เพียงขอหรือเปล่าคะ”

“น่าจะใช่มังครับ”

ขณะที่สองหนุ่มสาวกำลังเดินคุยกัน หลินชิวอินที่เดินไปเข้าห้องน้ำพร้อมกับเจ้าหน้าที่โรงแรมซึ่งเป็นชาวฟิลิปปินส์ก็เดินกลับมาพอดี

“ใครมาหรืออาหมิง” หลินชิวอินถามหลานชายเป็นภาษาจีน แต่เขารู้ว่าย่าเล็กของตนรู้ภาษาไทยจึงตอบไปเป็นภาษาไทยเพื่อให้ขวัญชีวีเข้าใจด้วย

“คุณขวัญชีวีครับคุณย่า คุณขวัญชีวีครับ นี่คุณย่าของผม ย่า หลินชิวอิน”

พอได้ยินชื่อขวัญชีวีกับเห็นรูปร่างหน้าตาสวยกว่าคนทั่วไป หลิน-

ชีวอินซึ่งรู้ว่าหลานของแ่งน้อยเป็นดาราดังอยู่ที่ประเทศไทยก็ถามเป็นภาษาไทยด้วยสำเสียงแปร่งหว่า

“ใช่...ขวัญชีวี วัชระประสิทธิ์ หรือเปล่า”

ขวัญชีวียกมือไหว้ผู้สูงวัยก่อนจะตอบว่า “ใช่ค่ะ”

“หลานของแ่งน้อยใช่หรือเปล่า”

“ใช่ค่ะ”

“ไฉ่หย่า พระเจ้าช่วย เรื่องจริงหรือนี้” หลินชีวอินแสดงอาการดีใจเป็นอย่างมาก

“รู้จักคุณยายหรือคะ”

ก่อนหน้านี้ขวัญชีวีรู้แค่ว่ายายแ่งน้อยของตนมีโอกาสพบเพื่อนสมัยเรียนอยู่คอนแวนต์อีกครั้งในงานศพของเพื่อนร่วมรุ่นคนหนึ่ง และเพื่อนที่ป็นังก็ยังคงฝากผ้ากับขนมผ่านหลานชายที่ไปติดต่อบริการที่ประเทศไทยไปให้ แต่ก่อนที่เธอจะมาป็นังก็ไม่ได้บอกยาย เพราะไม่อยากรบกวนของฝากมาให้หลินชีวอิน ขวัญชีวีไม่คิดเลยว่าเรื่องมันจะบังเอิญได้ขนาดนี้

“รู้จักสิ รู้จักดีเสียด้วย แ่งน้อยไม่ได้พูดถึงชีวอินคนนี้บ้างเลยเธอ”

“เคยพูดค่ะ ยายเล่าว่าเจอเพื่อนเก่าจากป็นังในงานศพเพื่อนคนหนึ่ง...เพื่อนตั้งแต่สมัยเรียนมัธยม”

“แล้วเล่าอะไรอีก”

“แค่นี้แหละค่ะ ช่วงนี้ขวัญไม่ค่อยได้อยู่บ้าน ทำแต่งงาน เจอหน้ากันแค่ตอนเช้า บางวันขวัญก็รีบออกมาจากบ้าน กลับไปถึงบ้านคุณยายก็นอนแล้วค่ะ”

“แล้วหนูมาทำอะไรที่ป็นัง หนูเป็นดาราชะใหม่”

“ใช่ค่ะ ขวัญเป็นดารา ขวัญมาถ่ายแบบค่ะ มาตั้งแต่เมื่อวาน

มะรีนขวัญก็จะกลับแล้วละ ฟอร์ดเช้า แต่พอดีเพื่อนโทร. มาบอกว่า น้องสาวเขามาเที่ยวปีนังแล้วไล่ตั้งอีกเสปตต้องผ่าตัดด่วน เขาวานให้ ขวัญมาดูแลให้ก่อนที่เขาจะบินมาพุงนี้”

“เป็นความบังเอิญที่ควรยินดีเป็นอย่างยิ่ง...แล้วนี้รู้จักกันได้ยังไง” เจตนาของหลินชีวิตินคืออยากจับคู่หลานชายคนเล็กกับหลานสาวของ แ่งน้อยอยู่แล้ว เมื่อเห็นคุยกันเหมือนรู้จักกันมาก่อนหลินชีวิตินก็นึก สงสัย

“เราเคยเจอกันที่เมืองไทยแล้วครับ คุณขวัญเป็นเพื่อนของเพื่อน ผม” หลินฮันหมิงรวบรัดตัดความ เพราะไม่อยากจะชักไ้

“พรหมลิขิตแน่ๆ” หลินชีวิตินเปรยออกมา

ขวัญชีวีแสร้งไม่ได้ยิน หลินฮันหมิงอยากจะเอามืออุดปากยา ของตนซึ่งเหมือนคนแก่พูดเพื่อจ้อ แต่เขาก็ทำได้เพียงเปลี่ยนเรื่องคุย

“เข็นเข้าห้องผ่าตัดไปนานแล้วครับคุณขวัญ อีกลักครู่หมอดคง ออกมา”

ระหว่างนั้นหลินชีวิตินก็ลอบสังเกตอกำกับกิริยาหนุ่มสาวทั้งคู่ พอ ยืนใกล้ๆ กันแบบนี้ก็เห็นถึงความเหมาะสมลงตัว เธออยากทำหน้าที่ แม่สื่อแม่ชัก

“นังก่อนดีกว่าไหม ยืนคอยแบบนี้มันเมื่อย” ว่าแล้วหลินชีวิตินก็ ดึงมือมิราเกล พนักงานะกลางคืนที่ตามมาด้วยมานั่งบนเก้าอี้ที่มีอยู่สี่ ตัว ตนเองนั่งตัวที่สาม มิราเกลนั่งริมสุด อีกสองตัวจึงว่าง

“หนูขวัญมานั่งคุยกันดีกว่า อย่ายืนรอเลยมันเมื่อย”

ขวัญชีวีจำต้องเดินไปนั่งข้างๆ ทั้งที่ว่างอีกหนึ่งที่ไว้ให้เขา

“อาหมิงก็มานั่งสิ ยืนตรงนั้นมันเกะกะทางเดิน”

หลินฮันหมิงพอรู้ว่าเขาจัดจากนี้ขึ้นมาเพื่ออะไร แต่เขามีความ เป็นสุภาพบุรุษพอที่จะไม่ฉวยโอกาสเล็กๆ น้อยๆ แบบนี้

ถ้าเขานั่งข้างๆ เธอจริงๆ ขวัญชีวิตก็ไม่คิดอะไรมาก เพราะการนั่งใกล้กันก็เชื่อว่าจะรักใคร่ชอบพอกันได้ในทันที แต่หญิงสาวคิดผิด เมื่อเขาไม่มานั่งตามความต้องการของผู้เป็นย่า ขวัญชีวิตก็เห็นสรีระของเขาชัดเจนยิ่งขึ้น เธอยอมรับว่ารูปร่างผิวพรรณของเขาดีงดุดสายตาไม่น้อยทางเลี้ยงที่จะไม่ทำให้หัวใจหวั่นไหวนั่นก็คือต้องหันไปคุยกับหญิงชราแทน

“เอ่อ...แล้วเรื่องเป็นยังไงมาอย่างไรคะ”

“ก็เมื่อสัปดาห์ก่อน ลิขิตจากฟ้าทำให้ฉันไปเจอกับหนูเพียงอ้อที่สิงคโปร์ ไปพักที่เกสต์เฮาส์ของพี่สาวฉัน พอรู้ว่าเป็นคนไทยก็คุยกันถูกคอ เพียงอ้อบอกว่าจะเขียนหนังสือท่องเที่ยว ถามอะไรฉันเยอะเยอะเลย ฉันก็ไม่ไปไม่น้อย แล้วที่ป็นนี้ ฉันก็ทำเกสต์เฮาส์เหมือนกัน ก็เลยให้นามบัตรไว้ อันที่จริงนะ...ฉันอยากให้เพียงอ้อไปพักที่บ้านด้วยกัน มันก็อยู่ใกล้ๆ กันแหละ แต่เขาไม่ยอม บอกว่าเกรงใจ แต่ก็พักที่โรงแรมของฉัน ที่นี้เมื่อตอนกลางดึก เขาเกิดปวดท้องอย่างรุนแรงจนทนไม่ไหว ขอให้มิราเกลพามาโรงพยาบาล แต่มิราเกลโทร. หาฉัน เพราะรู้ว่าเพียงอ้อเป็นแขกคนพิเศษของฉัน นี่อาหมิง...ทำไมไม่มานั่งละจะยืนให้เมื่อยขาทำไม”

“คุณย่าเล็กก็เล่าไปสิครับ ผมรอฟังอยู่”

ขวัญชีวิตพยายามจะฝืนความง่วง แล้วตั้งอกตั้งใจฟังคนแก่เล่าเรื่องผลสมการชักนำหลานตัวเองให้เธอ

“คะ...แล้วยังไงต่อคะ”

“เมื่อกี้เล่าถึงไหนนะ หนูขวัญ คนเราอายุเจ็ดสิบกว่าปีแล้วซี้หลงซี้ลืม”

“เมื่อกี้ย่าเล็กเล่าถึงตอนที่มิราเกลโทร. มาหาย่าเล็กที่บ้าน” หลินฮันหมิงทวนความจำให้

“ถ้าอย่างนั้นอาหมิงก็เล่าต่อ”

“ผมก็ถูกปลุกให้ตื่น แล้วขับรถพามา这儿ก็มารับเพียงออพร้อม กับ มิราเกลมาที่โรงพยาบาลแห่งนี้ครับ”

“สั้นไปหรือเปล่า หมิงพูดเยอะๆ ก็ได้นะ ยาเล็กอยากให้คุณ เยอะๆ”

“เป็นบุญของเพียงออเหมือนกันนะคะที่มาป่วยที่นี่” ขวัญชีวิต พยายามไม่ถือสาหาความคนแก่ที่พยายามยึดเยียดหลานชายให้ตัวเอง

“เป็นบุญที่ชนะหนูขวัญ ฟังจากที่เพียงออเล่าแล้ว...เดินทางตั้งแต่ บาหลียันปิ้งนี่มันหลายวันอยู่นะ ถ้าป่วยที่เมืองอื่นคงแยเหมือนกัน แต่ยาเล็กว่าบางทีมันก็น่าจะเป็นลืขิตจากสวรรค์เสียมากกว่า...ถ้าเพียงออ ไม่มาป่วยที่นี่ หนูขวัญก็คงไม่ได้เจอกับยาเล็กที่นี่”

“คะ...เป็นลืขิตคะ ดีใจนะคะที่ได้เจอยาเล็กที่นี่”

“เจอกันแล้วก็คุ้นเคยกัน คุ้นเคยกันแล้วก็ไปมาหาสู่กัน เป็นมิตร ต่อกัน ยาชอบเมืองไทยนะ คิดว่าคงไปบ่อยๆ ได้ใช้ใหม่ ไปเยี่ยม แนน้อย”

“ได้คะ คุณยายหนูจะได้ไม่เหงา”

“เดี๋ยวให้อาหมิงพาไป”

“ผมต้องทำงานครับยาเล็ก”

“เธอก็ไปเมืองไทยบ่อยอยู่แล้วนี่ แต่ไปคราวหน้ามียาเล็กติดไปด้วยเท่านั้นเอง นะ...ให้ยาไปด้วยนะ เอายาไปทิ้งไว้กับแนน้อย เธอก็ไปทำงานของเธอ จะกลับก็รับยากลับมาด้วย”

เมื่อเห็นว่ายาพยายามเหลือเกิน หลินฮันหมิงจึงยิ้มให้ขวัญชีวิต อย่างเกรงใจ หญิงสาวยิ้มนิดๆ และพยักหน้าเป็นเชิงเข้าใจ พอดีกับที่ ประตูห้องผ่าตัดเปิดออก ขวัญชีวิตจึงรู้สึกว่ายใจโล่งขึ้น

“คุณย่าครับ น้องปลอดภัยแล้ว อยู่ในความดูแลของแพทย์ ผมว่าคุณย่ากลับบ้านไปพักผ่อนก่อนเถอะครับ พรุ่งนี้เช้าเราค่อยว่ากันใหม่”

ขณะนี้เป็นเวลาที่สี่กว่าๆ หลินชิวอินรู้สึกว้าวู่วิวู้อิดโรยเป็นอย่างมาก พอหลานชายเอ่ยปากแบบนี้ จึงพยักหน้าเห็นด้วย

“ไป...กลับก็กลับ...แล้วพรุ่งนี้หมอเขาจะย้ายเพิงออกไปอยู่ห้องพิเศษใช่ไหม”

“ใช่ครับ เพิงอามีแคร่การ์ดจากบริษัทประกันอันดับหนึ่งของโลกเลย ไม่ต้องห่วงเรื่องค่ารักษาพยาบาลหรอกครับ”

ก่อนที่จะพามาโรงพยาบาลเพิงออบอกชายหนุ่มแบบนั้น เขาจึงพาเธอมาโรงพยาบาลเอกชนซึ่งไม่ต้องกังวลเรื่องค่าใช้จ่าย และครั้งนี้ก็เป็นครั้งแรกที่แขกของโรงแรมมีปัญหาด้านสุขภาพถึงกับต้องพาส่งโรงพยาบาลกลางดึก

“คุณขวัญกลับเถอะครับ พรุ่งนี้ค่อยว่ากันใหม่” เมื่อมีราเกลดประคองหลินชิวอินลุกขึ้นยืน เขาก็เอ่ยปากกับขวัญชิวที่ตาปริ้อๆ เพราะง่วงนอนด้วยฤทธิ์ยาที่กินเข้าไปอีกรอบ

“อะ” เมื่อลุกขึ้นแล้วขวัญชิวก็รู้สึกว้าวู่วิวู้อิดโรยคล่องคล่อง หึงสาวสลัดศีรษะเบาๆ ตั้งสติก่อนก้าวเดินแต่ก็ชวนเซจนกระทั่งเขาต้องรีบเข้าไปประคอง

“เป็นอะไรหรือเปล่าครับ”

“ไม่เป็นไรอะ คงง่วง” ขวัญชิวรีบขึ้นตัวออกจากมือหนุ่มของเขา สัมผัสเมื่อครู่นี้ทำให้เธอรู้สึกว้าวู่วิวู้อิดโรยขึ้นมาอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน หึงสาวเดินเนือๆ พยายามยกมือกดอกเพราะรู้สึกหนาวขึ้นมาเสียอย่างนั้น

“เป็นอะไรหรือเปล่าครับ เป็นไข้หรือเปล่า เหมือนไม่ค่อยสบาย”

หลินชีวิตกับมิราเกลรีบเดินนำไปยังลิฟต์เพราะอยากให้สองหนุ่มสาวคุยกันมากกว่าเดิม และหลินอันหมิงก็พอเข้าใจว่าทำไมย่าเล็กของเขาถึงได้คล่องแคล่วผิตปกติ

“มีใช้นิดหน่อยค่ะ”

“พຽงนี้คุณจะทำงานไหวไหม”

“ไหวค่ะ งานขวัญแค่นี้ๆ นึ่งๆ ยี้มๆ และโพงทา ถ่ายแบบไม่เหมือนถ่ายละคร ไม่ต้องเคลื่อนไหวอะไรมาก ไม่ต้องใช้เสียง”

“แล้วเริ่มงานก็โมงครึ่ง จะตื่นไหวหรือเปล่า”

“ก็สามโมงเช้าค่ะ รู้สึกรว่าพຽงนี้จะเป็นเซตชายทะเล สามสี่ชั่วโมงก็จบแล้วค่ะ... ถ้าฝนไม่ตกอีกนะค่ะ”

“แต่พยากรณ์อากาศบอกว่าสองสามวันนี้ฝั่งจะฝน”

“บางที่ที่ทีมงานอาจจะเปลี่ยนแผนก็ได้ค่ะ อาจเป็นการถ่ายทำในสถานที่ก็ได้ ยิ่งก็ได้ภาพไปไม่น้อยแล้ว ของแบบนี้มันปรับได้ค่ะ”

“มะรีนคุณจะกลับเมืองไทยเลยหรือครับ”

ก่อนจะเดินออกจากหน้าห้องผ่าตัดนั้น ขวัญซิวได้โทรศัพท์ซึ่งเปิดระบบโรมมิงโทร. กลับไปหาปวุฒิเพื่อรายงานเรื่องของเธอเพียงขอให้เขาคลายความเป็นห่วง และเขาก็ได้ตัวเครื่องบินมาป็นั่งแล้วเช่นกัน พຽงนี้เขาจะมาพร้อมกับวุฒินารถ และวันมะรีนจะกลับประเทศไทยพร้อมกับเธอด้วยเที่ยวบินเดียวกัน แต่วุฒินารถคงต้องรอดูอาการของเพียงอ้ออีกสักวันสองวัน เพราะเวลานี้เป็นช่วงที่เขาไม่มีงานพอดิ ส่วนปวุฒิมีคิวถ่ายละครกับรับงานอีเวนต์ไว้

“กลับค่ะ...”

“คุณขวัญได้เที่ยวป็นั่งหรือยัง เคยมาป็นั่งหรือยังครับ”

“หลายครั้งแล้วค่ะ”

“แล้วเมืองอื่นๆ ของประเทศนี้ล่ะครับ”

“ล้งกาวิกิเคยไปค่ะ ไปชอบปิงและนอนค้างมาหนึ่งคืน ไปเรือ กลับเรือ แล้วขึ้นเครื่องกลับทางหาดใหญ่ พอตีไปทำงานที่หาดใหญ่ค่ะ”

“แล้วปีนกับล้งกาวิกิ ชอบที่ไหนมากกว่ากัน”

“ล้งกาวิกิเพิ่งเจริญ มีความเป็นธรรมชาติมากกว่า ของล่อตาล่อใจ เยอะกว่า ปีนังก็คลาสสิกดีค่ะ คนละแบบ”

“แล้วก้าวลาลัมเปอร์ล่ะครับ เคยไปมาหรือยัง”

“เคยไปมาแล้วค่ะ แต่เกินติง ไฮแลนด์ แดนกาลิโนยังไม่เคยไป ค่ะ”

“มีโอกาสดูต้องกลับมาเที่ยวนะครับ ผมยินดีพาเที่ยว” หลินฮันหมิง ไม่รู้ว่าทำไมเขารู้สึกอาลัยเมื่อหญิงสาวจะจากไปเสียเหลือเกิน เขาชอบเธออย่างที่ว่าใคร่ต้องการอย่างนั้นหรือ

เมื่อประตูลิฟต์เปิดออกเขาก็ผายมือให้ขวัญชีวีเข้าไปก่อนพลาง บอกว่า “คุณย่าเล็กไม่รอเราเลย ไม่รู้จะรีบไปไหน”

ขวัญชีวีพอดูออกว่าหลินฮันหมิงต้องการอะไร แต่พอยู่ในลิฟต์ กับเขาสองคนเธอก็รู้สึกว่าการที่ตัวนี้ค่อนข้างคับแคบ ความเงียบทำให้คนหนุ่มกับคนสาวมองไปคนละมุมของลิฟต์ แต่ด้วยลิฟต์ติดกระจก ทำให้มองเห็นกันอีกจนได้

หญิงสาวได้ยินเสียงลมหายใจของเขา พร้อมกับเสียงเต้นของหัวใจตัวเอง และเพื่อทำให้ใจกลับมาเป็นปกติขวัญชีวีจึงชวนเขาคุยต่อ

“ดูท่าทางคุณย่าเล็กชอบเพียงออมากนะคะ พรุ้งนี่คงจะรีบมาแต่เช้าแน่ๆ”

“คุณย่าท่านชอบคนไทยอยู่แล้วครับ ท่านชอบไปหาดใหญ่กับเบตงมาก ชอบมากกว่าไปก้าวลาลัมเปอร์เสียอีก”

“ไปไหนใกล้กว่ากันคะ” เมื่อมีเรื่องคุยขวัญชีวีก็รู้สึกผ่อนคลาย

กระทั่งลิฟต์ถึงชั้นที่เป็นลานจอดรถ เขาก็ให้เธอเดินออกมาก่อน

พอเดินออกมาแล้วขวัญชีวิตก็หยุดรอเขา

“ไปเบตงใกล้กว่าหาดใหญ่ แต่หาดใหญ่เจริญกว่าเบตง ว่างไป
แล้วปีนกับหาดใหญ่ก็บ้านที่เมืองน้องกันเลยทีเดียว ทางนี้ครับ” เขา
เดินนำขวัญชีวิตไปทางรถยนต์ของตน

พวกเขาพบหลินชีวิตินกับหญิงสาวที่หญิงสูงวัยบอกว่าเป็นชาว
ฟิลิปปินส์ยืนรออยู่ หลินฮันหมิงใช้กุญแจรีโมตปลดล็อกประตู ขวัญ-
ชีวิตมองรถเขาอย่างพิลึกพิลั่นระหะห์ ยอมรับว่าชอบดีไซน์ และที่สำคัญแม่
ไฟบนเพดานอาคารจอดรถจะไม่สว่างนักเธอก็รู้ว่ารถคันนี้สีม่วงเข้ม
และเหมือนว่าเขาจะอ่านความรู้สึกของเธอได้

“เปอร์โตัว มายวี รถมาเลเซียครับ รู้สึกว่ายังไงไม่ได้เข้าไปทำ
ตลาดที่เมืองไทยเหมือนโปรตอน”

5

“แบบนี้ไม่เรียกว่าเป็นลิขิตฟ้าแล้วจะเรียกว่าอะไร”

หลินชิวอินเปรยออกมาเบาๆ หลังจากหลินฮันหมิงส่งขวัญชีวิตที่โรงแรมระดับห้าดาวและวนรถมาส่งมิราเกลลงหน้าโรงแรมเล็กๆ ของตนแล้วขับรถเลยมายังบ้านทรงจีนผสมสถาปัตยกรรมยุโรป ซึ่งสร้างมาตั้งแต่สมัยบิดาของปู่ของเขา และตั้งแต่กลับมาจากอเมริกาเขาก็พักอยู่กับย่าที่นี่ เพราะย่าไม่ยอมย้ายไปอยู่บ้านหลังใหม่ที่บิดาของเขาสร้างไว้นอกเมือง

“ย่าเล็กรู้หรือเปล่าครับว่าคุณขวัญมีแฟนแล้ว”

“แฟน...แฟนแบบไหน”

“คู่รักนะครับ รักกันหวานชื่นเลยแหละ เพราะฉะนั้น...ย่าเล็กไม่ต้องเป็นแม่สื่อแม่ชักให้คุณขวัญอึดอัดใจหรอกครับ แล้วเท่าที่ผมรู้มา ผมว่าพี่ชายของเพียงอนั้นแหละคือแฟนของเธอ ถึงได้แสดงความห่วงใย เป็นธุระให้กันอย่างเต็มที่”

“อย่างนั้นหรือ” หลินชิวอินพูดแล้วถอนหายใจอย่างแรง

“แล้วอีกอย่างผมก็ไม่มีวันชอบคนที่เขามีแฟนอยู่แล้วด้วยครับ”

“ก็เขายังไม่ได้แต่งงานกันไม่ใช่หรือ”

รถซีดีคาร์ของเขาถึงโรงจอด แต่คนเป็นยายยังคงนั่งนิ่งเหมือน

หมดแรง ทั้งที่ก่อนหน้านี้ดูจะเชื่อมั่นเป็นอย่างมากว่า เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นคือ 'ลิขิต' จากเมืองบน

“พรุ่งนี้เราจะมาดูอาการน้องเขา พรุ่งนี้อย่าเลิกคงได้เห็นกับตาว่า ทั้งคู่รักกันแค่ไหน”

หลินชีวิตวินถอนหายใจออกมาแรงๆ อีกครั้ง

“เข้าบ้านนอนเถอะครับ”

“อย่าคงนอนไม่หลับแล้ว” เสียงของหลินชีวิตวินแผ่วเบา

“ต้องหลับสิครับ เพิ่งจะตีห้าเอง”

“พรุ่งนี้ไปเยี่ยมเพียงออกกับยานะ”

ปกติเวลากลางวันหลินชีวิตวินยังขับรถไปไหนมาไหนได้ หรือถ้าไม่อยากจะขับเอง ก็สามารถให้สามีของมิราเกลซึ่งเป็นพนักงานของโรงแรมมาขับแทน แต่หลินชีวิตวินจะใช้บริการรถแท็กซี่เสียมากกว่า เพราะไม่อยากทำตัวให้เป็นภาระของใครตามประสาคนโสดที่มีจิตระลึกว่าต้องพึ่งพาตัวเองให้มากที่สุด

แม้ไม่มีลูกเป็นของตัวเองก็เชื่อว่าลูกของพี่ชายจะไหว่วานพึ่งพาไม่ได้ หลินมุกข์...บิดาของหลินฮันหมิงบอกไว้ว่าหากจะไปธุระที่ไหนไกลๆ ก็ให้โทร. มาบอก จะส่งรถมารับให้ไปทำธุระ แม้แต่หลินฮันเจ็ง พี่ชายคนโตของหลินฮันหมิงนั้น แม่จะมึนงันล้นมือ เขาก็แวะเวียนมาดูแลถึงที่บ้านหลังเดิมอยู่เนืองๆ

โดยเฉพาะตอนที่หลินฮันหมิงไปเรียนต่อที่ต่างประเทศ หลานทั้งสามคนที่อยู่ป็นังก็ไม่ทำให้หลินชีวิตวินรู้สึกเดียวดาย เมื่อหลินฮันหมิงเรียนจบกลับมาทำงาน เขาก็ขอบิดามาอยู่ที่นี้ เพราะหลินชีวิตวินเคยปรารถนาไว้ว่าจะยกบ้านหลังนี้ให้เขาเมื่อล่วงลับไปแล้ว และหลินฮันหมิงก็ชอบบ้านหลังนี้เช่นกัน

การกตัญญูรู้คุณของหลานชายตอนที่หลินชีวิตวินยังมีชีวิตอยู่

ทำให้คนเป็นยาซาบซึ่งอยู่ไม่น้อย

เมื่อเขายังไม่มีคู่รัก ตามธรรมเนียมจีนแล้วบิดามารดาหรือญาติผู้ใหญ่จะต้องค้นหาคนที่คู่ควรมาให้ แต่ด้วยยุคสมัยเปลี่ยนไป หลินชิวอินก็เข้าใจว่าหนุ่มสาวต้องเลือกคู่กันเองเหมือนที่พี่สาวทั้งสองคนของหลินฮันหมิงไม่ยอมให้คลุมถุงชน ทั้งคู่เลือกสามีด้วยความรักความพอใจ ไม่สนใจฐานะเงินทอง

แต่กรณีของหลินฮันหมิง หลินชิวอินรู้สึกว่เนื้อคู่ของเธอคงจะไม่ใช่คนที่ปีนังแน่ๆ เพราะตั้งแต่ห้อยค้อมใหญ่เธอไม่เห็นว่เขาจะชอบใครในปีนังสักคนเดียว

ความรู้สึกแรกเมื่อหลินชิวอินรู้ว่หลานสาวเพียงคนเดียวของเธอแต่งงานยังโสดคือนึกถึงหลินฮันหมิงขึ้นมา เหมือนทั้งคู่เกิดมาคู่กัน ความรู้สึกมันบอกอย่างนั้นจริงๆ

“โอเคครับ ผมจะไป”

เมื่อหลินชิวอินลงจากรถแล้วเขาก็เดินไปหาย่าพร้อมกับประคองพาเดินเข้าบ้าน

“ย่าเล็ก ผมว่เพียงออกก็น่ารักนะ”

“อย่ามาพูดเล่น”

“พูดจริงๆ”

“คนอย่างเธอว่ไม่ชอบผู้หญิงอย่างนั้นหรือก ย่าดูออก”

เพียงอโไว้ผมหน้าม้าซอยด้านข้างซี้ได้แต่ ด้านหลังเป็นบ๊อบมองเห็นต่งหู หน้าตาเพียงอโไม่จัดวางดงามจนสะดุดตา กิริยาท่าทางก็ไม่อ่อนหวานชวนมอง แต่เป็นลักษณะหัวหาญกล้าแกร่ง กล้าอย่างเด็กยุคใหม่ ไม่มีทางว่หลินฮันหมิงจะชอบอย่างแน่นอน

เมื่อกลับมาถึงโรงแรม ขวัญชีวิตก็ปรี๊ดขึ้นเตียงนอนแล้วหลับสนิท
กระทั่งได้ยินเสียงโทรศัพท์ภายในห้องพังกังวาลขึ้น จึงรู้ว่าที่มงานอยู่ที่ห้อง
อาหารกันแล้ว

“อู๊ย...ขอโทษค่ะพี่ ขวัญเพิ่งตื่น ขอเวลาขวัญครึ่งชั่วโมงค่ะ”

ครึ่งชั่วโมงกับการอาบน้ำ สระผม แต่งตัว และแต่งหน้าพอเป็น
พิธีสำหรับขวัญชีวิต ในเวลาปกติอาจจะไม่พอ แต่วันนี้เธอสามารถ
ทำเวลาได้ และเมื่อแต่งตัวเสร็จ ขวัญชีวิตก็หยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาดู
มีข้อความของปฎุฒิจากโปรแกรมเฟซบุ๊ก

‘พี่ขึ้นเครื่องแล้วนะ จะถึงที่ไนน์ประมาณสี่โมงเช้า แล้วจะไปที่
โรงพยาบาลเลย แล้วจะโทร. หาอีกที หรือถ้ามีวาย-ฟายสาธุรณะคง
ได้คุยกันทางนี้’

ปฎุฒิมาดูเพียงออ ขวัญชีวิตนึกถึงใบหน้าของหลินฮันหมิงขึ้นมา
...แววตาของเขาเผยความในใจ และเธอเองก็รู้สึกแปลกๆ กับเขาอยู่
เหมือนกัน

ขวัญชีวิตถอนหายใจเบาๆ เมื่อนึกถึง ‘ลิขิตฟ้า’ ที่หลินฮิวอินเชื่อมั่น

พอเห็นหน้าหลินฮิวอินกับคนที่ช่วยพาน้องสาวมาส่งที่โรง-
พยาบาล ปฎุฒิก็ตึงกับเบิกตากว้างด้วยความแปลกใจ เขาจำได้ว่าวันนั้น
ผู้ชายคนนั้นนั่งอยู่กับณิชาคนตีในร้านอาหารญี่ปุ่น ตอนนั้นขวัญชีวิตบอก
เขาว่าผู้ชายคนนี้เป็นชาวต่างชาติเพื่อนของวิศรุต ได้พบเขาด้วยความ
บังเอิญในครั้งนี่ ปฎุฒิก็มีลางสังหรณ์ว่า เรื่องระหว่างหนุ่มหน้าหยกคน
นี้กับขวัญชีวิตเห็นจะไม่ใช่เรื่องธรรมดาๆ เสียแล้ว

“ขอบคุณคุณย่ากับคุณหลินฮันหมิงมากๆ นะครับที่เป็นธุระดูแล
น้องสาวผม ถ้าไม่ได้เจอคนใจดี น้องผมคงต้องแย่แน่ๆ ขอขอบคุณมากๆ
เลยครับ” ปฎุฒิกล่าวขอบคุณคนทั้งคู่อย่างเป็นทางการอีกครั้ง

“อย่าคิดอะไรมาก การช่วยคนตกทุกข์ได้ยากมันได้บุญ แล้วอีกอย่างน้องสาวของเธอก็น่ารัก เธอเองก็น่ารักเหมือนกันนะ...เพื่อนเธอก็น่ารัก”

“คุณย่าก็น่ารักครับ” วุฒินารทแทรกขึ้นมา แล้วหันไปหาคนเจ็บที่ยังนอนหมดเรี่ยวแรง

“เซ็ดไหมอี”

เพียงออตอบคำถามโดยการยื่นหมวกให้วุฒินารท

“หนูเพียงอונ่ารักมาก คุณเก่งมาก คนแบบนี้ใครอยู่ด้วยก็ไม่เหงา” หลินฮันหมิงชม

“แต่ต้องเอาลือลือดูหัวไว้บ้างครับ ไม่อย่างนั้นหัวอ้อหมด” วุฒินารทยังไม่วายหยอกคนเจ็บที่นอนกะพริบตาปริบๆ

“ผมว่าเรากลับบ้านกันเถอะครับ พี่น้องเขาจะได้คุยกัน เพียงออจะได้พักผ่อนด้วย” หลินฮันหมิงเห็นว่าสมควรแก่เวลาแล้วจึงขอตัว

“ขอบคุณคุณย่ากับคุณหลินฮันหมิงนะคะ” เพียงออยกมือขึ้นพนมไว้ระดับอก

“ไม่เป็นไร ตอนนี้เป็นยาหลานกันแล้ว ต้องช่วยเหลือกัน อ้อ...ไม่ต้องเรียกพี่เขาว่าหลินฮันหมิงให้ยืดยาวหรอก เรียกว่าพี่หมิงก็พอแล้ว”

“ค่ะ...พี่หมิง”

“ก่อนกลับเมืองไทย เดี่ยวผมจะพาเพียงออไปกราบลาอีกทีนะคะครับ”

มิราเกลจัดกระเป๋าข้าวของเครื่องใช้ของเพียงออให้หลินฮันหมิงนำมาให้เธอที่โรงพยาบาล ก่อนที่พี่ชายเธอกับเพื่อนของเขาจะมาถึง และเพียงออก็ชำระค่าที่พักก่อนเข้าพักรักษาแล้ว จึงไม่มีหนี้สินกับทางโรงแรมอีก

“ยังต้องอยู่อีกสองสามวัน ยาก็มาเยี่ยมอีก แล้วจะทำ อาซัม ลอร์กซา อย่างที่สัญญาไว้มาให้ชิม แล้วจะซื้อขนมอย่างอื่นมาให้ชิมด้วย”

เย็นวานนี้หลินชีวิตินชวนเพียงออกไปเที่ยวบ้านของตนเพื่อจะสอน ทำอาหารพื้นเมืองของปีนังสักอย่างสองอย่าง เพราะเพียงอบอกว่า นอกจากเรียนหนังสือและท่องเที่ยวเพื่อเขียนหนังสือแล้ว กิจการของ ทางบ้านยังมีร้านอาหารเลื่องชื่อด้วย แต่เพียงออบไม่ได้บอกหลินชีวิติน หรือว่าพี่ชายของเธอเป็นคาราดังในประเทศไทย

“รบกวนแม่เลยครับ”

“ก็บอกแล้วไงว่าตอนนี้เราเป็นญาติกันแล้ว เต๋ียวต๋อไป ยาไป เมืองไทย ไปเที่ยวบ้านยายแห่งน้อยของหนูขวัญ ถึงเวลานั้นย่าอาจจะ รบกวนเรียกเพียงออบมาพาย่าเที่ยวบ้างก็ได้ หรือไม่ก็อาจจะไปรบกวน ให้เพียงออบทำอะไรเลี้ยงยาบ้าง”

“ยินดีเป็นอย่างยิ่งเลยครับ” ปวุฉีรีบตกปากรับคำ

“อ้อ...ถ้าหนูขวัญมาเยี่ยมหนู ก็ให้โทร. หาย่าด้วยนะ หนูมีเบอร์ โทร. ของย่าแล้วนี่”

“ได้ค่ะ”

“จะฝากของกินไปให้แ่งน้อยสักหน่อย บังเอิญมาเจอกันแล้ว ก็ อย่าให้ต้องกลับไปมือเปล่า”

“กลับเถอะครับคุณย่า” หลินฮันหมิงเร่งเร้าก่อนจะก้มลงจับแขน ยาซึ่งดูเหมือนว่าอยากจะนั่งคุยอยู่ตรงนี้ทั้งวัน

เมื่อส่งสองย่าหลานที่หน้าห้องพิเศษแล้ว ปวุฉีก็หันมาหา น้องสาว ส่วนวุฉินารถล้มตัวลงนอนบนโซฟาพลาซายิบแบนที่เมือง ปีนังซึ่งคว้ามมาจากสนามบินมานอนอ่าน

“เรื่องเป็นยังไงมายังไง ทำไมคุณย่าเล็กกับน้องดูสนิทสนมกันจัง

แล้วยายแ่งน้อยมากเกี่ยวอะไรด้วย”

“เรื่องเกี่ยวกับยายแ่งน้อยของพี่ขวัญ รอถามพี่ขวัญดีกว่าค่ะ แต่อย่าเล็กออกเจอแกที่สิงคโปร์ แยกไปเยี่ยมพี่สาวที่แต่งงานแล้วไปอยู่กับครอบครัวสามีที่นั่น ต้นตระกูลของสองพี่น้องเป็นคนป็นังคะ แล้วอย่าเล็กก็ทำโรงแรมเหมือนกัน ดัดแปลงตึกเก่าแก่ในย่านเมืองเก่าเป็นโรงแรมค่ะ น่ารักดี ยาเล็กชวนให้ออมาพักค่ะ ออกมาถึงเมื่อวานตอนบ่ายๆ ยังไม่ทันตระเวนไปไหนเลย ฝนตกซะก่อน แต่ยาเล็กก็เดินมาคุยด้วย มาดูแลออ แล้วกลางคืนออกก็ปวดท้องอย่างรุนแรง พี่ที่โรงแรมก็เลยโทร. ตามยาเล็ก แล้วแกก็มากับหลาน”

“เมื่อคืนขวัญก็เจอกับหลานยาเล็กด้วยละสิ”

“ไม่รู้เหมือนกันค่ะ ตอนนั้นออยังเมายาสลบ ก็คงได้เจอกันมั้งคะ ถ้าพี่ขวัญมา”

ปฐพีถอนหายใจเบาๆ ความกังวลเล่นเข้าสู่จิตใจเมื่อคิดเชื่อมโยงได้ว่า หลินฮันหมิงเป็นเพื่อนกับวิศรุตลูกพี่ลูกน้องของวรรณรดา และวิศรุตเพียรจับขวัญซีวีมานานพอสมควร ทำทุกวิถีทางแม้แต่เสนองานผ่านกนกอรมาว่า งานที่จ้างขวัญซีวีไปทำนั้น จะต้องไม่มีแม่เงาของปฐพีห้ามให้กนกอรจัดแพ็คเกจอย่างที่บริษัทออกเอนเซอร์ส่วนใหญ่ต้องการ อีกทั้งนึกถึงตอนเห็นหลินฮันหมิงซึ่งนั่งอยู่กับณิชาคนัดแต่มองขวัญซีวีเมื่อวันนั้น เขาก็รู้สึกว่าได้เห็นแววตาของผู้ชายที่ดูสอกลสนใจหญิงสาวเป็นอย่างมาก

แม้จะรู้ว่าเรื่องที่ให้ขวัญซีวีโทร. หาก่อนกลับประเทศไทย เพื่อจะนำของฝากไปให้แ่งน้อยเป็นข้ออ้างที่ดีที่สุด แต่หลินฮันหมิงก็แสวงหาเป็นไม่รู้ไม่ชี้ ยอมขบরণให้หลินฮิวินไปย่านไชนาทาวน์เพื่อซื้อของฝาก

“ไม่รู้ว่่วันนี้หนูขวัญไปทำงานที่ไหนนะ อยากไปตู่จ้งเลย”

เมื่อคืนนี้ขวัญซีรีบอกเขาว่าจะมีถ่ายแบบที่ชายหาด และที่ปีนังก็มีหาดทรายสวยงามอยู่ไม่กี่แห่ง หากจะขับรถตระเวนดูก็คงไม่ยาก แต่วันนี้เขารู้สึกว่าท้องฟ้ามีเมฆปกคลุม ดีไม่ดีฝนอาจจะตกก็ได้ และเขาจำได้ว่าขวัญซีรีบอกว่าบางที่ฝนอาจจะเปลี่ยน

ดังนั้น เขาจึงทำเป็นไม่ได้ยินว่ายาพูดอะไร แต่เหมือนว่าอีกฝ่ายยังต้องการดิ่งเรื่องของขวัญซีรีบมาอยู่ในความสนใจของเขา

“อาหมิงเน่ใจนะว่าพี่ของเพียงออเป็นแฟนกับหนูขวัญ”

“เน่ยิ่งกว่าเน่ครีบ เพื่อนผมยืนยัน ที่เมืองไทยใครๆ ก็รู้เรื่องนี้ดี แล้วผมก็เคยเห็นเขาไปกินข้าวด้วยกันด้วย”

“เห็นได้ยังไง”

“ผมไปเดินห้าง เข้าไปในร้านอาหารญี่ปุ่น เจอเขามาด้วยกันครับ ...หวานขึ้นเลยที่เดียว”

“ไม่น่าเป็นอย่างนั้นเลยเนอะ”

“แต่มันเป็นไปแล้ว”

“อาหมิงรู้ใหม่ว่าสมัยเรียนคอนเวนชั่นนะ...ยากกับแ่งน้อยและวิมลรัตน์สนิทกันมาก แต่กาลเวลาและระยะทางก็ทำให้ความสัมพันธ์ของเราค่อยๆ เลือนหายไป...เรียนจบไปแล้วต่างคนต่างก็มีภาระหน้าที่ การงานยุ่งเหยิง กระทั่งจู่ๆ วิมลรัตน์ก็มาเที่ยวปีนังกับลูกหลาน เราบังเอิญเจอกันอีกครั้งที่วัดเก็กล็อกซี แล้วสายสัมพันธ์ของเราก็หวานกลับมาอีกครั้ง แต่วิมลรัตน์ก็อายุสั้นเหลือเกิน งานศพของวิมลรัตน์ทำให้ยาได้เจอแ่งน้อย ยาไม่เคยลืมเลยนะ เราเคยสัญญากันว่าต้องเกี่ยวดองกัน ลูกกับลูกของเราคนใดคนหนึ่งจะต้องแต่งงานกัน แต่ยากี่ไม่มีวาสนาได้แต่งงาน ทั้งสองคนก็มีแต่ลูกสาวเสียอีก”

“ครับ” หลินฮันหมิงขับรถไปเรื่อยๆ กระทั่งรถติดไฟแดง เขา

หันไปมองหน้าคนเป็นยาซึ่งพูดด้วยเสียงสั้นๆ แล้วก็บ่นหน้าลำบากใจเมื่อยามตรงๆ ว่า

“ถามจริงๆ เอะ อาหึงชอบหนูขวัญไหม”

ถ้าต้องตอบตามความเป็นจริง หลินฮันหมิงก็ต้องบอกว่า “ชอบ” ชอบอย่างไม่มีเหตุผล รู้สึกถูกชะตา รู้สึกอยากจะคุยด้วย อยากอยู่ใกล้ๆ เป็นอารมณ์พิศواسตามประสาหนุ่มๆ ที่เห็นสาวสวย แต่ใช้ว่าเขาไม่เคยพบคนสวย เพียงแต่รู้สึกว่าแววตาของขวัญชีวิตนี้เป็นของคนที่คุณเคยกันมาเนิ่นนาน

เขาชอบเธอ...

แต่เขามีมโนธรรมอยู่หนึ่งข้อคือ เขาจะไม่ยุ่งกับผู้หญิงของคนอื่นเด็ดขาด...และเขาก็จะไม่ให้ความหวังยาเล็กของเขาด้วย

ขณะที่คิดหาคำตอบเพื่อให้หลินฮันหมิงลืมเลือนความตั้งใจที่ยากจะเป็นไปได้ โทรศัพท์ของหลินฮันหมิงก็ดังขึ้น เขาคิดว่าน่าจะเป็นพี่สาวคนใดคนหนึ่งโทร. มาชวนไปกินข้าวนอกบ้าน หรือชวนกลับไปกินข้าวเย็นที่บ้านของพี่ชายคนโตซึ่งบิดามารดาของเขาอาศัยอยู่ด้วย แต่พอเห็นเบอร์โทรศัพท์ เขาก็นิวหน้าอย่างแปลกใจ เพราะหมายเลขที่โชว์อยู่นั้นบอกว่าเป็นเบอร์ที่โทร. มาจากประเทศไทย

“สวัสดีครับ ผมหลินฮันหมิงพูดสายครับ”

“สวัสดีค่ะ จำนิดได้ไหมคะ”

หลังกลับมาจากประเทศไทย นิชกานต์เคยโทร. หาเขาหนึ่งครั้ง แต่เขาไม่ได้บันทึกเบอร์ของเธอไว้ เพราะคิดว่าเธอจะไม่โทร. มาอีก และเขาเองก็ไม่มีเรื่องต้องคุยกับเธอด้วย ทว่าครั้งนี้เขา รู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่งที่เธอโทร. มา

“นิชกานต์...โทร. มาจากเมืองไทยค่ะ”

“อ้อ...คุณนิต...จำได้สิครับ”

คุยกันได้สองสามประโยคสัญญาณไฟแดงก็เปลี่ยนเป็นไฟเขียว

“อู๊ยๆ ก็คิดถึง เลยกตมาหา หวังว่าคงไม่รบกวนวนละนะคะ”

“ไม่รบกวนวนหรอกครับ แต่คุณนิตครับ ขอโทษนะครับ ตอนนั้นผมกำลังขับรถอยู่ เดี่ยวสะดวกๆ ผมโทร. กลับนะครับ”

“ค่ะๆ จะรอนะคะ...คิดถึงนะคะ”

เมื่อเขาวางสายหลินชีวิตอินก็ถามทันทีว่า “ใครโทรอ คุณภาษาไทยกันเสียด้วย”

“เพื่อนที่เมืองไทยครับ อ้อ...เธอเป็นดาราเหมือนคุณขวัญด้วยนะ ย่าเล็ก สวยน่ารักไม่แพ้กันเลยแหละ”

“อย่างนั้นหรือ”

“ครับ...ผมไปเมืองไทยครั้งที่แล้ว ผมเจอทั้งคุณขวัญและคุณนิต ผมว่าถ้าย่าเจอคุณนิตจะต้องชอบเธอแน่ๆ เลยครับ เพราะเธอคุยก่งเหมือนเพียงอนนี่แหละ และที่สำคัญเธอยังไม่มีแฟน” หาทางออกได้แล้วเขาก็รู้สึกโล่งอก แต่ย่าของเขาก็ยังตั้งต้นไม่เลิก

“แต่ย่าชอบหนูขวัญไปแล้ว ยังไงย่าก็ไม่เปลี่ยนใจหรอก”

ขณะที่ยื่นรอลินชีวิตอินเลือกของฝากให้ยายนั่งน้อยของขวัญ-ชีวิตวี โทรศัพท์ของหลินฮันหมิงก็ดังขึ้นอีกครั้ง คราวนี้เป็นเบอร์ของหลินเล่อเจิน พี่สาวที่เพิ่งแต่งงานกับวิศวกรในโรงงานไปเมื่อปีก่อน หลังแต่งงานแล้วหลินเล่อเจินก็ย้ายไปอยู่คอนโดมิเนียมกับสามี เพราะต้องการความเป็นส่วนตัว ความสะดวกสบาย และความทันสมัย

“มีอะไรหรือ”

“เห็นรูปที่ฉันอัปเฟซหรือเปล่า”

“ยังไม่ได้ดูเลย มีอะไร”

“ฉันมาพักเพื่อนที่หาดบาตูเฟอริงกินะ เห็นมีคนไทยมาถ่ายแบบก็

เลยไปมุงกับเขา ถ่ายรูปนางแบบคนไทยมาอัปเดตด้วยนะ”

“ทำไมเหอครับ” หลินฮันหมิงยิ้มด้วยความยินดี นี่ถ้าเขาบอก หลินฮิวอินว่าตอนนี้รู้แล้วว่าขวัญชีวิตอยู่ที่ไหน จะต้องให้เขาขับรถไปดู เธอทำงานแน่ๆ

“เรื่องที่เราเสนอที่ประชุมให้ใช้ดารารไทยเป็นพรีเซนเตอร์โฆษณา สินค้าของเรา พี่ว่าคนนี่แหละใช่เลย”

“ขนาดนั้นเลยเหอครับ”

“อืม...เปิดเฟชบุ๊กดูสิ สวยถูกใจพี่จังเลย”

“ครับๆ ผมจะรีบเปิดดูเดี๋ยวนี้เลย” บอกพี่สาวแล้วเขาก็กดสปีก-โฟน ใช้ปลายนิ้วสัมผัสหน้าจอเข้าสู่โปรแกรมเฟชบุ๊ก...แล้วภาพของ ขวัญชีวิตก็ปรากฏแก่สายตา

“เห็นยังล่ะ”

“เห็นแล้ว สวยดีครับ”

“ถ้าจะเอาดารารไทยเป็นพรีเซนเตอร์ก็เอาคนนี่แหละ ฉันเห็นแล้ว ชอบ แล้วฉันก็ถามชื่อเขามาด้วยนะ...ชื่อควันชีวี”

“ขวัญครับ ไม่ใช่ควัน”

“อืม...ขวัญชีวี จำไว้แล้วกัน คู่กับทางเมืองไทยก็ระบุคนนี่ไปเลย”

“แล้วไม่ต้องเข้าที่ประชุมก่อนหรือครับ”

“ฉันสรุปก็เหมือนเข้าประชุมแล้ว...ตามนี้นะ”

“ครับ”

“อ้อ...ฉันเพิ่งคิดได้นะ โฆษณาสินค้าของเราไม่ว่าจะใช้พรีเซนเตอร์ คนชาติไหน...เวลาถ่ายทำต้องมาถ่ายทำที่มาเลเซีย เธอว่าไอดีเดียนี้ดีไหม”

“ดีครับ ดีมากๆ เลย ผมยกมือให้เต็มที่เลยครับ”

เมื่อรู้ว่าขวัญชีวิตทำงานอยู่ที่หาดบาตูเฟอรังกิ ปูฉุฉิมก็นั่งแท็กซี่ไป
หาหญิงสาว โดยทิ้งให้ภูฉิมารทเผ้าน้องสาวอยู่ที่โรงพยาบาลจนบ่น
เหมือนหมี่กินผึ่ง

พอที่มงานหนังสือเห็นหน้าปูฉิมต่างก็พากันแปลกใจเป็นอย่างมาก แต่พอรู้ว่าเขาตามขวัญชีวิตมาป็นิ่งเพราะน้องสาวเขาแบกเข้ามาเที่ยว
แล้วป่วยกะทันหัน ทุกคนก็พูดทำนองว่า นับเป็นความบังเอิญที่ลงตัว
เป็นอย่างมาก

และเมื่องานของขวัญชีวิตเรียบร้อย เขาก็พาเธอออกนอกโปรแกรม
ที่มงาน จากที่ทางที่มงานจะพานางแบบไปเลี้ยงฉลองในตอนเย็นก่อน
เข้าโรงแรม ปูฉิมก็พาขวัญชีวิตไปที่บ้านของหลินชิวอินอย่างฝายนั้น
ต้องการ เพราะความสนิทสนมกับหลินชิวอินน่าจะช่วยให้หลานชาย
เข้าใจดีว่าขวัญชีวิตเป็นผู้หญิงที่เขาไม่ควรคิดอะไรด้วย

“ถ้าบ้านเราเก็บสายไฟลงใต้ดินได้เหมือนบ้านเขา บ้านเราก็คง
สวยแบบนี้แหละ” ปูฉิมชวนขวัญชีวิตคุยขณะใช้บริการรถแท็กซี่ไปยัง
โรงแรม Green Inn Heritage Guesthouse

ขวัญชีวิตซึ่งเพลียเพราะพิษไข้ กับการพักผ่อนไม่เพียงพอรู้สึก
เสียงของปูฉิมแผ่วเบาเหลือเกิน และพอแขนข้างขวาของปูฉิมสัมผัสกับ
แขนของขวัญชีวิตเขาก็สะดุ้ง ก่อนจะหันไปมองพร้อมกับใช้ฝ่ามือแตะ
หน้าผากเธอ

“ขวัญตัวร้อนนี่ ไม่สบายใช่ไหม”

“ค่ะ ปวดหัวค่ะ”

“แล้วทำไมไม่บอกพี่ล่ะครับ”

“ยังไหวค่ะ”

“พี่ว่าขวัญกลับโรงแรมดีกว่า หรือว่าจะไปหาหมอดี”

“ไม่เอาค่ะพี่ ขวัญไม่เป็นอะไรมากหรอก”

“พี่ว่าไปส่งขวัญที่โรงแรมแล้วพี่ไปหาคุณย่า รับของฝากแก่คนเดียวก็ได้นะ”

“ใกล้จะถึงแล้วละ ไปหาคุณย่าก่อนดีกว่า แล้วเราก้รีบขอตัวกลับ”

พอไปถึงโรงแรม มิราเกลก็พาสองหนุ่มสาวคนไทยเดินไปยังบ้านของหลินชิวอินซึ่งอยู่ไม่ไกลนัก บ้านหลังนี้มีรั้วรอบขอบชิด สร้างแบบสถาปัตยกรรมจีนผสมยุโรปชวนให้ถ่ายรูปโพสต์ใน Instagram อย่างสมันิยมเป็นอย่างมาก แต่บุ๋มก็แค่แค้คิด เขาประคองขวัญชิวเดินเข้าบ้าน และคนที่เขาอยากให้มาเห็นว่าเขากับขวัญชิวคบหากัน แนบแน่นแค่ไหนก็เป็นคนออกมารับหน้า

“สวัสดิ์ครับ คุณย่าอยู่ในครัวครับ เข้าบ้านกันก่อน” หลินฮันหมิงรู้สึกว่ขวัญชิวดูอิดโรย หน้าแดง ริมฝีปากแดงผิดปกติ แต่เขาก็ไม่กล้าทักเพราะจะดูเหมือนว่าเขาใส่ใจรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ เหล่านั้นจนกลายเป็นว่าเขาสนใจเธอมากจนเกินไป

เมื่อคนทั้งคู่พากันไปนั่งบนโซฟาแล้วเขาก็บอกว่า “รอเดี๋ยวนะครับ เดี่ยวผมยกน้ำมาให้”

ขวัญชิวมองบ้านโบราณที่ตกแต่งด้วยเครื่องเรือนเหมือนหลุดไปยุคเจ็ดสิบปีก่อนแล้วรู้สึกชอบใจ เพราะบ้านที่เธออาศัยอยู่ในปัจจุบันคือบ้านเก่าซึ่งสร้างมาตั้งแต่สมัยตากบยายแต่งงานกันได้ไม่นาน

สิ่งที่สะดุดตาในบ้านหลังนี้ก็คือแกรนด์เปียโนซึ่งเป็นเครื่องดนตรีที่ขวัญชิวเคยเรียนสมัยอยู่มัธยมต้น หลังจากนั้นเธอก็ไม่ได้จับต้องมันอีก

ขวัญชิวอยากจะได้เดินดูรูปถ่ายที่ติดไว้ตามผนังบ้านและตั้งไว้ตามมุมต่างๆ แต่หญิงสาวก็ทำได้เพียงสงบใจนั่งเคียงคู่กับบุ๋มซึ่งตอนนั้นเขานั่งชิดกับเธอเป็นอย่างมาก รอเจ้าบ้านที่สวมกางเกงขาสั้นสีขาวยกเสื้อยืด

โปโลสีม่วงเข้มขับให้ผิวเขาผ่องยิ่งขึ้น

“ขวัญไหวนะ” ปุฒิแสดงความห่วงใยอย่างจริงใจ

“ไหวคะ” ขวัญชีวีขยับหนีปุฒิไปสองคืบ แววดาตุกระตือรือร้นใคร่รู้กับของในบ้านเป็นอย่างมาก และอึดใจหลินฮันหมิงก็เดินกลับมา

“วันนี้คนงานลาหยุดครับ” หลินฮันหมิงถือถาดใส่แก้วน้ำสองใบกับชุดน้ำชามาวางลงบนโต๊ะ และยื่นให้แขกที่กล่าวขอบคุณเขาอย่างเกรงใจ

“รอคุณย่าหน่อยนะคะครับ อาหารจะเสร็จแล้ว อ้อ...คุณย่าบอกว่าจะให้ทั้งสองคนอยู่ทานข้าวเย็นด้วยกันนะคะครับ”

“เอ่อ...คือผมต้องรีบพาขวัญไปส่งโรงแรมนะคะ แล้วต้องไปโรงพยาบาลต่อด้วย เพื่อนผมเขาดูน้องสาวผมอยู่ครับ เกรงใจเขาบอกคุณย่านะคะครับที่เราสองคนคง...” ปุฒิไม่ยกอ้างเรื่องที่ขวัญชีวีป่วยเพราะหลินชีวอินหรือหลินฮันหมิงจะต้องแสดงความห่วงใยและเป็นกังวลไปด้วย

“เอ่อ...คุณย่าผมคงจะเสียใจแย่เลย ท่านตั้งใจทำอาหารต้อนรับพวกคุณมาก อย่าปฏิเสธน้ำใจของท่านเลย ขอเวลาสักครู่ เดี่ยวผมไปช่วยท่านจัดโต๊ะอาหารก่อนนะคะครับ ทำตัวตามสบายแล้วกัน” ก่อนจะเดินจากไปเขาก็หยิบรีโมตเปิดโทรทัศน์แล้ววางไว้บนโต๊ะกลาง

ขวัญชีวีมองชายหนุ่มร่างสูงที่ดูคล่องแคล่วเดินเข้าไปทางหลังบ้าน แล้วรู้สึกว่าการครั้นเนื้อครั้นตัวเมื่อก่อนหน้านี้บรรเทาลงเป็นอย่างมาก